

MLADA RAST

Glasilo učenk in učencev OŠ Majšperk

Osnovna šola Majšperk
junij 2016

Nekoga moraš imeti rad

Nekoga moraš imeti rad,
pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen,
nekomu moraš nasloniti roko na ramo,
da se, lačna, nasiti bližine,
nekomu moraš, moraš,
to je kot kruh, kot požirek vode,
moraš dati svoje bele oblake,
svoje drzne ptice sanj,
svoje plašne ptice nemoči
- nekje vendar mora biti zanje
gnezdo miru in nežnosti -,
nekoga moraš imeti rad,
pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen -
ker drevesa in trave vedo za samoto
- kajti koraki vselej odidejo dalje,
pa čeprav se za hip ustavijo -,

ker reka ve za žalost
- če se le nagne čez svojo globino -,
ker kamen pozna bolečino
- koliko težkih nog
je že šlo čez njegovo nemo srce -,
nekoga moraš imeti rad,
nekoga moraš imeti rad,
z nekom moraš v korak,
v isto sled -

o trave, reka, kamen, drevo,
molčeči spremljevalci samotnežev in čudakov,
dobra, velika bitja,
ki spregovore samo,
kadar umolknejo ljudje.

Ivan Minatti

Glasilu na pot**BESEDA UREDNIKA**

Drage mlade bralke!

Dragi mladi bralci!

Celih devet let se družimo; skupaj doživljamo uspehe ter zmage in poraze, skupaj se veselimo in družno smo žalostni, ko naš trud ne obrodi sadov, ki bi jih moral, ki bi jih lahko in - še najbolj boleče -, ki smo si jih želeli. Vse s ciljem, da bi vam, mladim generacijam, pomagali usvojiti znanja, spretnosti in veščine, ki so potrebne, da bi našli svoje najlepše mesto v tem silno zapletenem in pogosto krutem svetu.

Preteklost pa nas je že prevečkrat podučila, da to ogromno znanje samo po sebi ni dovolj oz. lahko predstavlja celo veliko nevarnost, če ne gre z roko v roki s pozitivnimi vrednotami, ki v ospredje postavljajo spoštovanje do sočloveka, do življenja v skupnosti, do drugačnosti in seveda do narave, ki jo vsemu znanju navkljub tako učinkovito uničujemo.

Delavci šole se pri našem delu ves čas zavedamo pomena vrednot in vzgoje, v tem šolskem letu pa smo ob praznovanju 10-letnice nove šolske zgradbe skupaj z vami o njih še posebej intenzivno razmišljali. Na prireditvi pod motom »Vedno najdemo tisto, kar iščemo.« ste nam zaupali najplemenitejše človeške lastnosti, ki so hkrati tudi vaše in naše najvišje vrednote. Prizadevanje za te vrednote in boj proti onim drugim, razdiralnim, pa pomenita, da jih moramo vsi živeti z zgledom, doma, v šoli in povsod.

V letošnjem projektnem tednu obujeni stari ženitovanjski običaji vsebinsko prav tako nosijo smisel in vrednote, ki ste jih sami postavili čisto na vrh, zato smo pričujoče šolsko glasilo v besedi in sliki večinoma posvetili vašim razmišljanjem o prijateljstvu, ljubezni, zaupanju, iskrenosti, poštenosti, družini, strpnosti, varnosti, radostim ...

Pa začnimo naše potovanje tokrat na koncu – za uvod si oglejte kratek [video posnetek z zaključne prireditve](#) 23. junija. 2016, ki je bila posvečena zaključku šolskega leta, podelitvi priznanj in nagrad najuspešnejšim učencem ter dnevu državnosti.

Milan Kumer

KAZALO

Glasilu na pot	3
Prvi razred	4
Drugi razred	9
Tretji razred	18
Četrti razred	21
Peti razred	27
Šesti razred	35
Sedmi razred	40
Osmi razred	51
Deveti razred	56
Bralna značka	64
Pevski zbori	66
Nadarjeni	67
Obisk na radiu	68
Naši dosežki	69
Zaključna prireditev	75
Vesele počitnice	77

GLASILU NA POT

Nismo predmeti niti programirani roboti, smo bitja, ki mislijo, čutijo in vrednotijo sebe in druge.

Res je divja vrtnica lepa le v naravi. Ko jo obrežeš in skušaš ukrotiti njene veje, ji lahko vzameš lepoto, lahko jo poškoduješ, lahko jo uničiš. Kako jo vzgajati, da bo postala kulturna rastlina, a bo hkrati ohranila pridih svobodne rasti in s svojim trnjem ne bo ranila drugih.

Metode so različne, marsikdaj pustijo praske tako pri učencih kot pri učiteljih, saj imajo prekrški vedno dva obraza; enega za tistega, ki je prekršek storil in kazen dobil, drugega pa za tistega, ki je prekršek opazil in kazen izrekel. Tako učitelji marsikdaj ostajamo razpeti med svojimi merili, predpisanimi pravili in resničnim življenjem.

Besede niso naprodaj, so darilo, s katerim osrečujemo znance in neznance. Prave besede smo podarili takrat, ko začutimo odziv svojih besed in svojih dejanj tudi sami, ko smo srečni, če so tudi drugi, žalostni, če so tudi drugi, ponosni, če so tudi drugi ...

Besede so hčere moči, ki vlada naši duši.

Besede so lahko krhke kot steklo, močne kot jeklo ali trde kot kremen, izrečene ne moremo več ujeti in zapreti v molk, zato jih, preden jih pošljemo med ljudi, moramo ogreti.

Nič ne omehča srca tako kot topel žarek besed. Naj ta žarek zapisanih besed omehča, ogreje in vzradosti prav vsakega bralca.

Danica Lorber,
ravnateljica OŠ Majšperk

1. razred

UČENKE IN UČENCI PRVEGA RAZREDA LETOS PRVIČ SODELUJEJO V ŠOLSKEM GLASILU. KER V SVETU ČRK ŠE NISO POVSEM ZANESLJIVI, JIM JE POMAGALA UČITELJICA JELKA. V PRVEM RAZREDU SO IMELI PRVE ZIMSKE POČITNICE. KAJ SO OTROCI DELALI, SO POVEDALI UČITELJICI, KI JE NJIHOVE PRIPOVEDI ZAPISALA

MED POČITNICAMI SEM BILA PRI NATAŠI NA ROJSTNEM DNEVU. TAM SMO SE IGRALI. ŠLA SEM V KINO. GLEDALA SEM FILM »ALVIN IN VEVERIČKE«. MALO SEM BRALA, SE IGRALA IN GLEDALA TELEVIZIJO.

ANJA BABŠEK

MED POČITNICAMI SEM ŠEL K BRATRANCU NA ROJSTNI DAN. KUPILI SMO MU MALI VRTALNIK. S KREDAMI SMO NARISALI CESTO. DOMA SEM SE IGRAL, PISAL IN PREPISOVAL. NAREDILI SMO KINO IN GLEDALI RISANKE. BILI SMO NA OBISKU PRI BABICI.

ŽIGA LESKOVAR

MED POČITNICAMI SEM HODIL NA SPREHODE. BIL SEM PRI KLEMENTINI IN SVA SE IGRALA. IGRAL SEM IGRICE IN GLEDAL TELEVIZIJO. ŠEL SEM K BABICI IN DEDIJU V LEŠJE, KJER SVA Z BABICO IGRALA ČLOVEK NE JEZI SE. UŽIVAL SEM POČITNICE.

KAI TOPLAK

MED POČITNICAMI SEM POSPRAVILA SOBO. PISALA SEM ČRKE IN SE IGRALA Z BRATCEMA. ŠLI SMO NA SPREHOD.

ANJA LETONJA

MED POČITNICAMI SEM BIL ZUNAJ. IGRALI SMO SE SKRIVALNICE IN SE LOVILI. PRAZNOVAL SEM ROJSTNI DAN. DOBIL SEM VELIKO DARIL.

ALEX RODOŠEK

POSPRAVLJAL SEM SOBO. GLEDAL SEM TELEVIZIJO. ŠEL SEM K BABICI IN SE TAM IGRAL. S TIMOM SVA ŠLA NA SPREHOD. BIL SEM V LJUBLJANI NA PREGLEDU PRI ZDRAVNIKU. ZUNAJ SEM IGRAL NOGOMET.

MIHA SAGADIN

MED POČITNICAMI SEM BILA PRI BOTRICI. MALO SEM POSPRAVLJALA. ŠLI SMO NA SPREHOD, GLEDALA SEM TELEVIZIJO. BILA SEM NA ALEXOVEM ROJSTNEM DNEVU. IMELA SEM SE LEPO.

NIKA VERDENIK

MED POČITNICAMI SEM SE IGRALA IN GLEDALA TELEVIZIJO. BILA SEM NA FLORJANU PRI PRIJATELJIH. TAM SMO SE ZABAVALI.

ŽANA TOPOLOVEC

MI SMO MED POČITNICAMI ŠLI NA MORJE. V HOTELU JE BIL BAZEN IN SMO SE KOPALI. MORJE JE BILO ZELO MRZLO. BILA SEM TUDI PRI TETI DRAGICI NA POČITNICAH. MALO SEM SE IGRALA, PA NA SPREHOD SMO ŠLI S PSIČKOM CAROM. DRUŽILA SEM SE TUDI S PRIJATELJICO LAURO IN NJENIM BRATCEM OSKARJEM. BILI SMO NA OBISKIH IN SE ZABAVALI.

JERA TOMASINO

1. razred

MED POČITNICAMI SMO ŠLI NA OBISK K URŠKI IN BARBARI. DELALI SMO ŠOPEK ZA POROKO. NAREDLA SEM VERIŽICO. ŠLI SMO NA PTUJ. MALO SEM BRALA, PISALA IN SE IGRALA. POČITNICE SO SUPER.

JULIJA POTOČNIK

ODŠLI SMO V TOPLICE V TERME OLIMJE. PLAVAL SEM IN SE SPUŠČAL PO TOBOGANU. TAM SMO BILI TRI DNI. K SOSEDOVIM SMO ŠLI NA PRAZNOVANJE ROJSTNEGA DNEVA. MED PRAZNIKI SEM TUDI SMUČAL NA ROGLI. V NEDELJO SEM BIL PRI MAŠI. ŠKODA, DA NI BILO VEČ SNEGA, DA BI DOMA NAREDIL IGLU.

NEJC BEDENIK

MED POČITNICAMI SEM SE IGRALA S PSOM REKXOM. Z BRATCEM SVA ŠLA NA SPREHOD IN SE IGRALA.

AJDA LETONJA

BIL SEM PRI BABICI IN DEDIJU. TAM SMO LOVILI KOKOŠI, KI SO UŠLE. BILI SMO V TOPLICAH TERME 3000. SPUŠČAL SEM SE PO TOBOGANU IN SE POTAPLJAL Z OČALI TER VELIKO PLAVAL. GLEDAL SEM TELEVIZIJO, SE IGRAL IN UŽIVAL POČITNICE.

ENEJ HABJANIČ

Sara Bezjak, 1. a - Zima

IGRALI SMO SE ZUNAJ. BOŽAL SEM MUČO. ŠLI SMO K STRICU MILANU. TAM SEM SE IGRAL. MED POČITNICAMI SEM UŽIVAL.

GREGA ŠIROVNIK

MED POČITNICAMI SMO BILI NA MORJU. V HOTELU SMO IMELI BAZEN IN SEM PLAVALA. MALO SEM BARVALA BARVANKE IN SMO SE SPREHAJALI. VIDELA SEM VEVERICO. MORJE JE BILO ZELO MRZLO. MED POČITNICAMI SEM UŽIVALA.

ZOJA STOJNŠEK

Gaja Budja, 1. a - Moja družina

MED POČITNICAMI SEM BILA DOMA. MALO SEM BRALA IN VADILA ZA ŠOLO. PAZILA SEM SESTRICI IN SE IGRALA Z NJIMA.

VANESA ŠERBINEK

MED POČITNICAMI SEM GLEDALA TELEVIZIJO. KONČNO SEM SAMA SPALA V POSTELJI, SESTRICA PA PRI ATIJU IN MAMICI. SMUČAT SMO ŠLI NA TRI KRALJE, OBISKALI SMO TUDI SOSEDOVE, KI SO BILI NA SMUČANJU DALJ ČASA. SMUČALA SEM SE ČISTO SAMA IN SEM MALO TUDI SKAKALA NA MINI SKAKALNICI. PRESPALA SEM TUDI PRI BABICI. MED POČITNICAMI MI JE BILO ZELO LEPO.

NAJA ANA DOLENC

1. razred

MED POČITNICAMI SEM SE IGRAL IN GLEDAL TELEVIZIJO. V SOBOTO SMO IMELI KOLINE PRI STRICU. BILO JE ZANIMIVO.

OŽBEJ PODPEČAN

Alex Rodošek, 1. a - Jesen

BIL SEM PRI BABICI IN TAM SEM SE VOZIL S KOLESOM. GLEDAL SEM TELEVIZIJO. ŠLI SMO NA PARCELO, KJER GRADIMO HIŠO. IMELI SMO TUDI PRAZNOVANJE ZA MENE. SPUŠČALI SMO RAKETE. NEKATERI PRIJATELJI SO TUDI PRESPALI PRI NAS. BILO JE SUPER.

NEO ŠELIGA

MED POČITNICAMI SEM IGRAL IGRICE. S SESTRICO AMADEJO SVA BRALA KNJIGE IN PISALA.

ADRIJAN KRAJNC

IGRAL SEM IGRICE NA TELEFONU. BIL SEM TUDI NA SMUČANJU. VSAK DAN SEM SE Z ATIJEM PELJAL NA SMUČANJE NA AREH. TAM SEM SE UČIL SMUČANJA. ČETRTE DAN SMO IMELI TEKMOVANJE. DOBIL SEM PRIZNANJE. SPOZNAL SEM TUDI VELIKO NOVIH PRIJATELJEV. BILO JE SUPER.

LIONEL ČUŠ

ŠLI SMO SMUČAT NA TRI KRALJE IN ENKRAT NA ROGLO. NA SMUČANJU SEM ZELO UŽIVALA. DOMA SMO SE IGRALI IN GLEDALI TELEVIZIJO.

LAURA KRIZANEC

MED POČITNICAMI SMO BILI V TOPLICAH TERME PTUJ. BIL SEM PRI BABICI V POLJČANAH. TAM SEM SE IGRAL IN MALO TUDI POMAGAL BABICI. IMEL SEM SE SUPER.

SAŠO PLIBERŠEK

Naja Ana Dolenc, 1. a - Pust

MED POČITNICAMI SEM BILA PRI BOTRICI IN SEM TAM DVAKRAT PRESPALA. GLEDALA SEM RISANKE IN SE IGRALA Z BRATRANCI. MALO SEM TUDI BRALA. ŠLA SEM K TETI VIDI IN TUDI TAM SEM ENKRAT PRESPALA. ŠLI SMO NA SPREHOD, KER JE BIL LEP DAN.

ZALA POLAJŽER

ŠEL SEM K BABICI NA POČITNICE. ŠLI SMO SE KOPAT V MORAVSKE TOPLICE. Z ATIJEM SVA IGRALA NOGOMET. ŠLI SMO V MARIBOR PO NAKUPIH IN ŠE K STRICU IVANU NA OBISK. PRAZNOVAL SEM ROJSTNI DAN IN IMEL ZABAVO S SOŠOLCI. BILO JE SUPER.

NEJC SAGADIN

1. razred

MED PRVOMAJSKIMI POČITNICAMI SEM BILA V KINU IN V LUNA PARKU. PRI BABICI SEM SE VOZILA S SKIROJEM IN S KOLESOM. ŠLI SMO V TRGOVINO IN NA SLADOLED. BILA SEM TUDI PRI DRUGI BABICI IN SMO ŠLI NA PICO. ODŠLI SMO DOMOV IN SMO NAHRANILI KUŽKE. IGRALA SEM SE Z BRATCEM. SKAKALA SVA NA TRAMPOLINU, SE VOZILA PO TOBOGANU, SE ZIBALA IN VOZILA S KOLESOM. ATIJU SEM POMAGALA PRI UMIVANJU AVTA.

SARA BEZJAK

MED POČITNICAMI SEM SPAL PRI DEDIJU NA NOVI POSTELJI. KER JE BILO LEPO VREME, SEM ZUNAJ SPUŠČAL AVTO NA DALJINEC. IGRAL SEM IGRICE IN GLEDAL TELEVIZIJO. NA SPREHOD SMO ŠLI S PSIČKO AJŠO. POMAGAL SEM DEDIJU. ZA DVA DNI PA SMO ŠLI NA OBISK K PRIJATELJEM V CELJE. TAM SEM SE IGRAL Z LEGO KOCKAMI. POGREŠAL SEM SNEG.

JAN POTOČNIK

ODŠLI SMO V TOPLICE V TERME PTUJ. SPUSTILA SEM SE PO TOBOGANU. TAM STA BILA TUDI PRIJATELJICI PIA IN NIKA. ODŠLI SMO TUDI NA SMUČANJE NA POHORJE. BRATEC LAN SE JE SANKAL. SPALA SEM PRI TETI IN STRICU. TAM SMO GLEDALI RISANKE. K MENI JE PRIŠLA SESTRIČNA MAŠA ZA EN DAN. MALO SVA SE IGRALI IN BILI ZUNAJ. BILO MI JE ZELO LEPO.

GAJA BUDJA

MED POČITNICAMI SEM BIL V TOPLICAH. TAM SMO PLAVALI. BRATEC MATIJA SE JE METAL V VODO. NA OBISK JE PRIŠLA TUDI SESTRIČNA IN SEM JO MALO PAZIL. VELIKO SEM TUDI POMAGAL DOMA. PRESTAVILI SMO RIBNIK. BOŽALI SMO TELIČKA. BABICA JE IMELA ROJSTNI DAN IN SMO IMELI PRAZNOVANJE. NA PRAZNOVANJU SMO SE IGRALI IN DOBRO JEDLI. IMEL SEM SE ZELO LEPO.

JAKA LESKOVAR

1. razred**RAZMIŠLJALI SMO, KDAJ SMO SREČNI, KAJ JE ZA NAS LJUBEZEN IN KDO SO PRIJATELJI****SREČEN SEM/SREČNA SEM:**

- KO SEM NA MORJU ALI V TOPLICAH
- KO GREM Z DEDIJEM NA TRAKTOR
- KO IMAM LEPE SANJE
- KO JE SNEG IN SE LAHKO KEPAM
- KO JAHAM KONJA, KO SEM NA KOČIJI
- KO LIŽEM SLADOLED
- KO IGRAM NOGOMET, KO SEM NA TRENINGU
- KO SKAČEM NA TRAMPOLINU
- KO DOBIM POKAL
- KO GREM K BRATRANCU
- KO SE IGRAM Z BRATCEMA
- KO IGRAM IGRICE
- KO IGRAM V DEŽELI LILIBI
- KO GREM K BOTRCI NA POČITNICE
- KO SE GIBAM
- KO SEM V ŠOLI
- KO JE BOŽIČ IN DOBIM DARILA
- KO IMAM ROJSTNI DAN

LJUBEZEN JE:

- DA IMAŠ NEKOGA RAD
- DA IMAM RAD MAMICO IN JI DAM POLJUBČEK
- DA MAMICO OBJAMEM
- DA SE KDO POROČI
- DA IMAŠ RAD PRIJATELJA
- DA IMAŠ DRUGE RAD IN JIH NE TEPEŠ
- DA IMAŠ RAD SVOJO DRUŽINO
- DA SI ZALJUBLJEN

Anja Babšek, 1. a - Moja družina

PRIJATELJ:

- SE Z MANO IGRA
- ME IMA RAD
- MI POMAGA
- SE Z MANO DRUŽI
- GRE Z MANO NA SPREHOD
- SE NE PREPIRA
- JE BRATEC, KI SE Z MANO IGRA
- JE SOŠOLEC ALI SOŠOLKA
- JE LAHKO TUDI ŽIVAL

Jaka Leskovar, 1. a - Jesen

Učenci 1. a razreda z učiteljico Jelko Rakovec

2. razred

NEKAJ VAM MORAMO POVEDATI ...

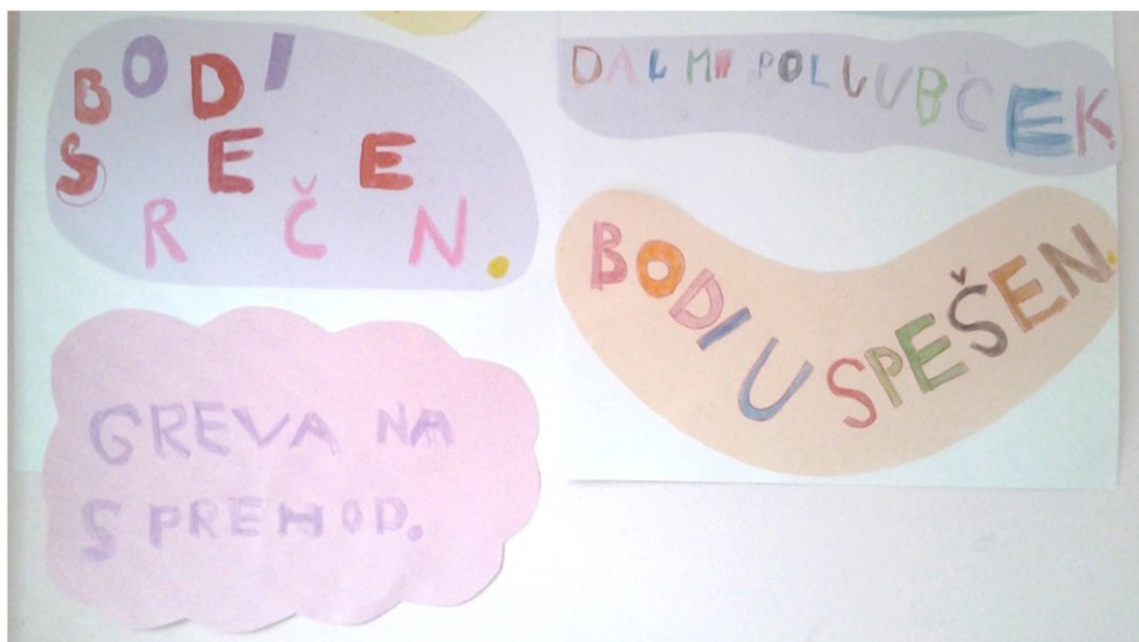
V nedeljo, 2. 1. 2016, sem se igrala na snegu. Naredila sem angelčke in tobogan iz snega. S prijatelji smo se sankali. Vožila sem se s sankami, z lopato in krožnikom po snegu. Spuščala sem se po toboganu iz snega.

Tara Tomanič, 2. a

Med počitnicami sem se drsal na drsališču v Kidričevem. Tam sem srečal Aleksa. Obiskal nas je tudi Božiček. Zadnji dan v letu sem ponoči spuščal rakete. Ko je zapadel sneg, sva se z mojim bratcem Galom kepala in sankala. Vožil sem se tudi s pležuhom.

Žan Luka Tuš, 2. a

2. razred**HURA, ŠOLA V NARAVI ...**

Ko sem prišel v dom Škorpion, mi je bilo zelo všeč. Ko smo prišli v sobe, smo si preoblekli posteljo. Ko smo spakirali kovčke, sva z Alenom igrala šah. Nato smo šli na malico in ko smo se najedli, smo šli ven. Šli smo na sneg in smo se vozili s pležuhi. Zvečer smo večerjali. Ko smo bili vsi siti, smo šli spat. Drugo jutro po zajtrku so učiteljice ocenjevale, kako so pospravljene sobe. Zunaj smo potem igrali igre.

Filip Križanec, 2. a

V šoli v naravi mi je bilo všeč veliko stvari. Jahali smo konje, se vozili s pležuhi in streljali z lokom. V domu Škorpion je bila dobra hrana. Spala sem pod pogradom in bilo je udobno. Zjutraj smo vedno telovadili. V gozdu smo iskali porednega palčka. Igrali smo se tudi različne igre. Zadnji večer je bila zabava, potem smo odšli domov.

Sara Kurnik, 2. a

Prispeli smo v dom Škorpion. Zapadel je sneg. Učitelj nam je pokazal, kako se vozi s pležuhi. Zadnji dan smo odšli na pot okoli meje z državo Avstrijo. Ko smo prišli domov, sem spoznal prijatelja Aleša.

Aljaž Leskovar, 2. a

Ko smo prispeli, so nas počakali učitelji in nam predstavili dom Škorpion. Nato smo odšli v sobe in tam smo razpakirali prtljago. Povedali so nam, kdo je reditelj. Reditelji so pripravili malico. Naslednji dan smo se spuščali s pležuhi in streljali z lokom. Naslednji dan smo iskali škrata. Bilo nas je zelo strah, vendar ga na srečo ni bilo doma. Spakirali smo prtljago in odšli domov.

Alja Šoba, 2. a

Streljali smo z lokom in jahali smo konje. Vozili smo se s pležuhi. Imeli smo zabavo. Imeli smo lepe sobe. Imeli smo se lepo. Imeli smo dobre učitelje in učiteljice. Jedli smo zelo dobro hrano.

Pia Arnuš, 2. a

Šola v naravi je bila zelo zabavna. Vozili smo se s pležuhi, streljali z lokom in jahali konje. Valjali smo se po snegu in delali odtise. Nabirali smo praprot in bili pri škratku. Ni ga bilo doma. Videli smo samo njegove stopinje.

Rebeka Golob, 2. a

Ko smo prišli v šolo v naravi, nam je učitelj pokazal, kako se vozi s pležuhom. Ko nas je učiteljica poklicala, smo jahali konja. Potem smo streljali z lokom. Metali smo tudi palice v sneg.

Žan Luka Tuš, 2. a

Streljali smo z lokom in metali palice v sneg. Igrali smo se zimske igre. Imeli smo se zelo lepo. Vozili smo se s pležuhi.

Alen Galun, 2. a

BILA SEM V ŠOLI

Ko so moji sošolci bili v šoli v naravi, sem bila v šoli. V šoli sem delala različne naloge. Učiteljica mi je pri pravila naloge. Znam več. Spoznala sem prijateljico. Z novo prijateljico sva se pogovarjali. V prvem razredu je bilo zelo lepo.

Tara Tomanič, 2. a

2. razred**NOVOLETNI PRAZNIKI**

Ko sem prišla iz šole, smo postavili smrekico. Babica in mami sta naredili večerjo. Prišli so še bratranec Martin, stric in teta. Nato smo večerjali. Malo smo se pogovarjali, z Martinom sva gledala risanko in se igrala. Nato smo šli spat. Zjutraj smo se zbudili, pod smrekico je bilo veliko daril. Malo smo se poslikali, nato smo odprli darila. Na obisk je prišla tudi botrica in me vprašala, če grem na počitnice k njej. Drugi dan sem šla na počitnice. Z botrico sva šle na sprehod. Ko sva prišli domov, me je začel boleti trebuh in ati je prišel po mene. Čez nekaj dni je bilo novo leto. Imeli smo veliko raket. Naslednji dan je začelo snežiti in s sestrnico Mio sva se sankali.

Alja Šoba, 2. a

NA PRVI ZIMSKI DAN

Nekoč, na prvi zimski dan, so se otroci igrali. Delali so snežaka in igluje. Otroci so se smučali in sankali, a atiji so pa morali čistiti cesto. Miha je bil priden. Pomagal je plužiti cesto. Ati in mamica sta ga pohvalila in nagradila tako, da je lahko gledal televizijo in igral igre na računalniku.

Blaž Potočnik, 2. a

V POMLADNIH DNEH ...

Odločili smo se, da gremo nabirat zvončke. Ko smo odšli, smo videli, da je pri babici in dedku tudi moj in Mijin bratranec Martin. Šla sem vprašat, če gre Martin zraven. Vendar ga ni bilo. Tudi njegova družina je šla nabirat zvončke. Ko smo hodili po gozdu, smo videli srne. Šli smo še malo naprej, nato smo prišli do zvončkov. Začeli smo jih nabirati. Martinova družina se je že vračala domov. Ko smo nabrali dovolj zvončkov, smo šli domov. Zvončke smo si razdelili. Nekaj smo jih dali babici in teti Sonji, ostale pa smo odnesli domov.

Alja Šoba, 2. a

Med počitnicami sem hodila na obisk k Tamari. Z mamico sva hodili v trgovino. Doma sem se učila, igrala, se vozila s kolesom in skirojem. Na računalniku sem igrala igrice. Nabirala sem tudi trobentice ter pomagala pospravljati. Igrala sem se tudi z mucami in so me popraskale. V popoldanskem času sva z mamico peljali kužka na sprehod.

Rebeka Golob, 2. a

2. razred

USTVARJALNI KOTIČEK

DOMIŠLJIJA NIMA MEJA ...

VELIK PREDAKTOR X in MALI DELFIN

Delfini so plavali po najlepšem delu morja in so želeli malemu delfinu razkazati morje. Mali delfin jim je pobegnil iz jate, ker je videl pod vodo svetlikajoč se diamant. Šel ga je pogledat. Malo ga je polizal in nato zagledal velikega belega morskega psa, ki ga napada. Še preden je malemu delfinu uspelo pobegniti, ga je veliki morski pes pojedel.

Ko je jata delfinov videla da ga ni, so šli k veliki skali, kjer že dolgo ni bil nihče.

Delfini so vedeli, da morajo izreči čaroben spev. Poglavar delfinov ga je poznal: »To je najbolj pomembna stvar, pridi, pridi naš vladar.« Prišel je Velik Predaktor X. Delfini so mu povedali, kaj se je zgodilo. Predaktor X je šel iskat malega delfina. Ko je v velikem belem morskem psu zaslišal zvok delfina, ki se joče, je hotel napasti velikega belega morskega psa. Beli morski pes je odgriznil Predaktorju X plavut in Predaktor X se je razjezil. Morskemu psu je zgrizel glavo. Ven je prišel mali delfin. Predaktor X še nikoli ni bil tako srečen, saj že dolgo ni rešil nikogar. Nikoli in nikdar se mu še nihče ni tako lepo zahvalil. Vrnil se je v svojo jamo.

Čez nekaj dni so delfini hoteli naučiti malega delfina loviti ribe. Plavali so v krogu in ribe so se vrtele kot vrtnice. Mali delfin se je igral in jih opazoval.

Blaž Potočnik, 2. a

2. razred**HVALA SAMOROGU**

Lepo je biti doma. Razen takrat, ko imam razmetano sobo. Očka in mamica se jezita. Zunaj sije sonce in kličejo me prijatelji. Jaz pa ne smem iz sobe, dokler ni vse pospravljeno.

Razmišljam, kaj bi naredila. Spomnila sem se, da bi lahko sedla na preprogo. Oh, kako sem že zaspana. Zaspim. V sanjah preproga vzleti. Odpravim se na dolgo pot. Ptice se mi pridružijo. Hura, v oblakih sem. Vedno sem si želela potipati oblake. Vau, vidim samoroge. Letijo in imajo svetleča krila. Enega sem pobožala. Bila sem mu všeč. Peljal me je v palačo. Srečala sem kraljico. Prosila sem jo, da mi pomaga pospraviti sobo. Dala mi je nasvet. Rekla mi je, da naj prižgem radio, zaplešem in zraven pospravljam. Nato sem se zbudila. Rekla sem: »To je to!« Prižgala sem radio, zaplesala in zraven pospravljala. Ko je v sobo prišla mami, je bilo vse pospravljeno in starša sta mi dovolila, da se igram s prijatelji. Zavpila sem: »Prijatelji, že prihajam!«

Alja Šoba, 2. a

MOJE POSPRAVLJANJE

Lepo je biti doma. Razen takrat, ko imam razmetano sobo. Očka in mamica se jezita. Zunaj sije sonce in kličejo me prijatelji. Jaz pa ne smem iz sobe, dokler ni vse pospravljeno.

Sedim na postelji. Obupano gledam po razmetani sobi.

Kaj pa če bi si vzela eno izmed igrar in zašepetal: »Moj motor je lahko vodni skuter.« in zdrvel sem po morju. Srečal sem morskega psa. Povedal mi je, kje je kit. Sredi poti sva srečala zlobno hobotnico. Morski pes mi je pridrvel na pomoč. Poslovil sem se in zdrvel domov. S potovanja sem prinesel fotografijo, da starša nista bila preveč jezna. Dovolila sta mi pospraviti sobo, potem pa sem s prijatelji veselo igral nogomet.

Matevž Vedlin, 2. a

DEŽELA KLOBUČARIJA

Lepo je biti doma. Razen takrat, ko imam razmetano sobo. Očka in mamica se jezita. Zunaj sije sonce in kličejo me prijatelji. Jaz pa ne smem iz sobe, dokler ni vse pospravljeno.

Sedim na postelji. Obupano gledam po razmetani sobi.

Ne vem, kaj naj naredim. Spomnila sem se, da imam kolo, ki se lahko spremeni v letalo. Poletim v deželo Klobučarijo.

Vidim svoje prijatelje in se igram z njimi. Lepo mi je z njimi. Nato se spomnim, da imam doma druge prijatelje. Hitro grem v letalo in vzletim. Ko pridem domov, hitro pospravim sobo in se grem igrati s svojimi prijatelji. Igrali smo se z žogo. Ko so prijatelji odšli domov, sem jaz zaspala. Lepo sem preživela dan.

Sara Kurnik, 2. a

SEDEM PALČKOV

Sedem palčkov je šlo na sprehod. Videli so lisico. Nato so se prestrašili. Zbežali so nazaj domov. Mama jih je vprašala, zakaj so tako hitro prišli nazaj. Povedali so ji, da so videli zver. Mama jim je rekla, da še ni večerje. Pojdite se igrati. Nato je rekel največji palček, da ga je strah zveri. Odgovoril ji je, da gre raje spat. Mama pa ni dovolila. Morali so se zunaj igrati. Nato je mama pripravila večerjo.

Rebeka Golob, 2. a

MUCE IN LJUDJE

Živela je gospa po imenu Meta. Zelo je imela rada mucke. In nekega dne je zaslišala mijavkanje. Ko je gospa Meta odprla vrata, ne boste verjeli, je bil pred njo kup muc. Gospa Meta je bila vsa iz sebe. Hitro gre po košaro in naloži muce. Odnese jih v posteljo. Jih položi na brisačo, jih umije in jih prešteje. Ko jih je preštela, jim je dala jesti. Ko so se muce najedle, jim je gospa Meta dala imena. Bilo je 8 muc. Ena je bila Tija, druga Tanja, 3. Ida, 4. Mavrica, 5. Čika, 6. Pika, 7. Zoja, 8. Nika. In mogoče živijo še danes.

Sara Kurnik, 2. a

2. razred**DEŽELA ZLOBNE ČAROVNICE**

Nekoč je stala hiša. V njej je živela starka. Bila je čarovnica in lovila je tri prašičke. Rada bi skuhala juho, a so ji vedno pobegnili. Starka je znova in znova poskušala in ni ji uspelo. Ampak nekega dne jih je dobila. Dala jih je v kletko, a pobegnili so ji. Razjezila se je in se odločila, da jim nastavi past. Ko jo je naredila, prašičkov ni bilo več. Prašički so se skrili v hišo in se zaklenili. Čarovnica jih ni mogla uloviti. Ostala pa je tudi brez doma.

Aljaž Leskovar, 2. a

TERME SNOVIK

Gorazd, Maja, Sara, in Lili so šli v terme Snovik. V termah Snovik so bili 3 dni. Za zajtrk in večerjo so imeli na izbiro. Za kosilo pa po meniju. Zelo radi so se kopali. V ponedeljek pa so šli domov.

Sara Kurnik, 2. a

DEŽELA DIAMANTOV

Lepo je biti doma. Razen takrat, ko imam razmetano sobo. Očka in mamica se jezita. Zunaj sije sonce in kličejo me prijatelji. Jaz pa ne smem iz sobe, dokler ni vse pospravljeno.

Tedaj se spomnim na zmaja, ki sem ga izdelal. Stopim na balkon z zmajem v rokah in poletim. Pristanem na morju. Zasedem prvo barko. Z barko potujem, dokler se ne zaletim v skale. Tam sem dolgo. Ves sem obupan in lačen. Tedaj me pride rešit delfin in me odpelje v najlepšo deželo. V deželo diamantov. Tam so vsi moji prijatelji. V vreče smo nabrali petsto diamantov.

Našli smo tudi čarobno palico in se odčarali domov. Doma sem začaral, da se je soba pospravila.

Blaž Potočnik, 2. a

SPIMO PONOČI

In če zjutraj še malo podremamo, mama reče očetu, naj se zbudi, ker je ura osem. Očka je odgovoril, da bo vstal. »Malo še počakaj, bom že prišel.« »Pridi v kuhinjo, bom za zajtrk palačinke pripravila, nato pa gremo na izlet v živalski vrt. Gotovo bo otrokom zanimivo.« Mama je zaklicala otrokom, da se najedo, ker potem gredo v živalski vrt.

Rebeka Golob, 2. a

RAZISKOVALNI KOTIČEK ...**LEGENDA O ČUPAKABRI (CHUPACABRA)**

Med ljudmi stoletja krožijo zgodbe o strašljivih bitjih – pošastih, ki ne pripadajo nobeni znani živalski vrsti. Tem živalim pravimo kriptidi ali skrite živali. In ena takšnih je tudi chupacabra.

Ime »The chupacabras« je skovanka iz besede chupar, ki pomeni sesati, in cabra, kar pomeni koza. Chupacabre naj bi namreč napadale domače živali, še posebno koze, in iz njih dobesečno izsesale vso kri.

Svet je za Chupacabro prvič izvedel, ko so v Puerto Ricu odkrili več mrtvih koz. Koze so imele pregriznjene vratove in iz teles jim je nekdo izsesal vso kri.

Velike so bile kot mali medved, po hrbtu so imele bodice. Imele so neobičajno poudarjene oči, čekane in kremplje. Bile so brez dlake.

Po nekaj najdbah trupel domnevnih Chupacaber se je izkazalo, da gre zgolj za kojote, ki so trpeli za hudo obliko boleče in smrtonosne bolezni kože. Ta bolezen povzroči, da te nesrečne živali izgubijo dlako, koža pa se nenavadno nagrbanci.

Domnevajo, da so obolele živali običajno izčrpane in šibke in zato se lotevajo lažjega lova. To je lov domačih živali.

Žan Luka Tuš, 2. a

2. razred**DAN ZA PRAVLJICO ...**

Radi ustvarjamo svoje pravljice. Pravljice niso resnične, toda vsaka izmed njih nas nekaj nauči. Upamo, da bodo tudi vas.

GOSPA IN ČUDEŽNA BLAGAJNA

Nekoč, pred davnimi časi, je živel revna gospa. Imela je trgovino. Nekega dne je dobila blagajno. Ta blagajna je bila čudežna. Poredni, bogati škratje, so jo hoteli imeti. Nekega dne so gospo zastrupili. Živel je kralj, ki mu je bila gospa všeč. Razmišljal je, kako bi rešil gospo. Poklical je svojo vojsko in ubil hudobne palčke. Našli so protistrup. Kralj je moral poljubiti gospo. Poljubil jo je in poročila sta se. Dobila sta 12 otrok.

Živel so do konca svojih dni.

Sara kurnik, 2. a

ČU – VUJI

Nekoč, pred davnimi časi, so globoko pod vodo živel čudežna bitja. Bila so revna, nekaj pa so vseeno imele. Imela so čarobno jajce. Varovalo jih je pred morskimi psi.

Ču – vuji so imeli prijatelje, ki so bili bogati, vendar so bili na tisoče kilometrov v stran. Zato so se odločili, da sestavijo letečo pošto, ki je bila v obliki morskega psa. Ta pošta je neprebojna in morski psi je ne bodo razkrili. Tako so Ču – vuji vstopili v kovinskega morskega psa in se skupaj s čarobnim jajcem odselili daleč stran.

Ste že tudi vi kdaj komu pomagali?

Aljaž Leskovar, 2. a

TRIJE PRAŠIČKI

Trije prašički so si naredili tri domove. Prišla sta volkova in odpihnili prvo hišico in drugo hišico. Tretjo sta poskušala in poskušala, vendar je nista mogla odpihniti. Prašiček si je močno zaželel, da bi volkova izginila. Toda prišli so še volčji mladiči in njihove družine. Bili so tako grozni, da so o njih slišali čez celo deželo. Prašički so našli čudežno ogledalo. Obrnili so ga proti volkovom in volkovi so izginili.

Prašički so se veselili in skakali po hišici.

Pia Arnuš, 2. a

RDEČA KAPICA IN SEDEM KOZLIČKOV

Pred davnimi časi je živel Rdeča kapica. Umrla ji je mamica. Rdeča kapica je šla na sprehod in je prišla do prazne hišice. Šla je spat in videli so jo kozlički. Zbudili so jo in ji rekli, da lahko ostane v hišici. Morala bo čistiti. Strinjala se je.

Nekega dne je prišla hudobna starka, ki ji je dala strupeno jabolko. Rdeča kapica je zaspala. Kozlički so jo rešili in živeli so skupaj do konca svojih dni.

Lana Bundalo, 2. a

VOLK IN SEDEM KOZLIČKOV

Kozlički so šli na prehod, da so si nabrali hrano. Potem so šli domov. Mama je izgubila košaro. Mama je šla iskat košaro, zato so kozlički ostali sami doma. Potem je prišel volk in se skril za hiško. Kozliček je pogledal skozi okno in slišal ptička. Nato je skočil volk in zlomil vrata. Kozlički so se skrili. Volk je šel v trgovino in si kupil kapico, da bi lahko prelisičil kozličke. Kozlički so mu verjeli. Odprli so vrata. Volk je na polici našel veliko kruha in ga pojedel. Potem je pojedel še kozličke. Samo enega ni. Mama je prišla domov, s kozličkom sta poiskala volka. Bil je zelo debel. Vzela sta nož in mu prerezala trebuh. Ven so poskakali kozlički. Volka sta napolnila s kamenjem. Zašila sta mu trebuh. Volk je tekkel k vodnjaku in čofnil v njega. Nato so kozlički veselo plesali okoli vodnjaka.

Aleks Svenšek, 2. a

2. razred**ALADIN**

Predavnimi časi je v mestu živel Aladin. Bil je reven. Imel je strica. Ni pa vedel, da je ta zloben. Nekega dne sta odkrila jamo. Stric je rekel: »Abra kadabra simsa ragrim!« in jama se je odprla. Aladinu je rekel, naj vstopi v jamo in iz nje prinese svetilko. Šel je, toda svetilke ni hotel dati stricu. Ker ni dal stricu svetilke, ga je stric zaprl v jamo. Aladin je podrgnil po svetilki. Iz nje je prišel duhec. Duhec ga je pričaral domov. Skupaj sta premagala strica. Zdaj nista več revna.

Alen Galun, 2. a

REVNA DEKLICA

Nekoč, predavnimi časi, je živela revna družina. V njej je živela deklica. Umrta sta ji mama in oče. Deklica Petra je ostala sama z njenimi živalmi. Posvojila jo je mačeha. Mačeha ji je nalagala najtežja opravila. Nekega dne si je princ moral izbrati nevesto. Kralj in kraljica sta povabila vse mladenke. Povabilo je prišlo tudi do mačeha, ki se je vabila razveselila. Petra je mačeho prosila, če lahko gre na ples. Mačeha ji ni dovolila. Prišla je vila in Petri pričarala zlato obleko z biseri in steklene čevljičke. Ko je prišla na ples, sta se princ in Petra zaljubila. Princ Tadej se je odločil, da jo bo vzel za ženo. Mačeha pa je postala njuna sužnja. Tadej in Petra sta se poročila. Živela sta srečno vse svoje dni, dokler nista umrla.

Tara Tomanič, 2. a

PRIJATELJICI

Nekoč, predavni časi, je živelo ubogo dekle, kateri so umrli starši. Deklici je bilo ime Katja. Živela je sama v stari zapuščeni hiši.

Nekega dne se je odločila, da gre na sprehod. Ko je nekaj časa hodila, je zagledala dve deklici. Začutila je, da je ena dobrega srca, druga pa slabega. Hitro je pobegnila domov in ju opazovala skozi okno. Ko sta odhajale domov, jima je sledila. Bilo jo je strah. Sledila je dobri deklici. Potrkala je na vrata njene hiše in jo vprašala: »Kako ti je ime?« Deklica je odgovorila: »Tinkara sen. Kdo pa si ti?« Povedala ji je svoje ime in jo vprašala, če sta lahko prijateljici. »Jasno, je rekla Tinkara, toda tega ne sme izvedeti druga deklica. To je bogata coprnica.« Obljubili sta si, da bosta prijateljici. Skupaj sta premagali hudobno coprnico in ji vzeli denar. Z denarjem sta kupili hišo za Tinkaro. Vsak dan sta se obiskovali.

Alja Šoba, 2. a

POVEČA SE DRUŽINA....

Rdeča kapica in njena mama sta imeli lepo hišico. Na vrtu sta imeli polno jagod, zrelih in rdečih. Imeli sta travnik in se tudi igrali. Premetavali sta se v travi. Nato sta šli na vrt in jedli jagode. Toliko jih je bilo, da sta jih jedli do večera. Potem sta šli spat. Drugo jutro je prišel volk in pojedel Rdečo kapico. Dolgo jo je jedel. Ko jo je pojedel, je mama rekla čudežno besedo; »Čirule čarule, hokuse pokuse, simsalabim, naj volk umre.« In je umrl. Potem so prišle koze in vprašale, če lahko živijo z njo. Mama je rekla da lahko. Hodile so dolgo časa, preden so prišle do njene hišice.

Ljudje so k njej prihajali po mleko. Dobila je denar, bila je bogata in živeli so srečno do konca svojih dni.

Filip Križanec, 2. a

GRAD POD VODO

Nekoč, predavnimi časi, je na čarobni skali stal grad. V njem sta živela kralj in kraljica. Imela sta edinega sina. Kmalu so izvedeli za grad pod vodo. Zato so se odpravili z ladjo na potovanje. Ko so prispeli do gradu pod vodo, so v železno kletko dali stražarja in ga spustili v morje. Vedeli so, da kraljuje pod vodo dober morski pes. Morski pes je krožil okoli stražarja. Počakal je, da je stražar prišel iz kletke. Ko je stražar prišel iz kletke, je vzel skrinjo in nato so ga povlekli nazaj na ladjo. Na poti domov so na barčici videli izgubljeno princeso. Odpeljali so jo domov. Princ ji je pokazal sončni zahod. Ko se je spustila noč, sta šla v grad in zaspala. Zjutraj je bila poroka. Imela sta veliko denarja in srečno sta živela do konca svojih dni.

Jure Perdan, 2. a

2. razred

MEDVED IN MAKS

Nekoč, pred davnimi časi je živel star možakar s svojim sinom Maksom. Ker nista bila bogata, se je moral Maks posloviti in poiskati vsaj malo denarja. Po poti je srečal medveda. Zelo se ga je ustrašil, vendar je bil medved zelo prijazen. Potem, ko sta se že dobro spoznala, ga je medved odpeljal v svoj brlog. Tam je prenočil nekaj dni in potem šel naprej. Zagledal je staro hišo z luknjo na strehi in potrkal na vrata. Stara gospa je prišla skozi vrata in rekla: »Kaj hočeš?« Maks je odgovoril: »Bil sem že pri medvedu, toda on ni imel ničesar za pod zob. Lahko tukaj dobim kaj hrane.« Gospa ga je povabila v hišo in rekla: »Ničesar se ne dotikaj.« Pogledal je po hiši in videl zaveso. Odgrnil jo je in videl skrinjo z zakladom. Starka je bila tako jezna, da ga je vrgla v ječo. Klical je na pomoč. Medved ga je slišal. Prišel je v hišo zvezal starko in rešil Maksa. Vzela sta skrinjo in odšla domov. Oče je bil srečen, da se je Maks vrnil. Ko je videl, da jaha medveda, se je začudil: »Kako je lahko moj sin ukrotil medveda?« »To je dolga zgodba, ti jo bom povedal kdaj drugič. Važno je, da sem dobil skrinjo z zakladom.«

Starka je v hiši sedela do konca svojih dni, Maks in oče pa sta bila bogata.

Matevž Vedlin, 2. a

ZAKAJ VSE TE BESEDE

Zakaj?
- ne vem,
a srečna sem,
da ti to lahko povem.

Saša Vegri

3. razred**LJUBEZEN**

Ljubezen je moj bratec Jan. Ko sem ga dobil, sem bil zelo srečen. Imam ga zelo rad. Tudi on me ima rad. Rad ga potolažim, ko joka. Čuvam ga, ko mami kuha ali dela. Ko me pogleda z modrimi očmi, se raznežim in sem zelo srečen. Rad ga vozim v vozičku. Je pa tudi nagajiv, ker zelo rad meče dude pod otroško posteljico. Z bratcem se rada igrava s plišastimi igračkami.

Zelo sem bil ponosen na bratca Jana, ko se je prvič obrnil in ko je samostojno začel sedeti. Star je komaj devet mesecev. Razveselim se njegovih dveh zobkov, ko se mi nasmeje. Njegova prva beseda je bila ata.

Žan Cep, 3. a

LJUBEZEN DO ŽIVALI

Ljubezen pomeni, da imaš nekoga zelo rad. Radi imamo ljudi, živali in naravo. Vsako ljubezen pa izkazujemo na drugačen način. Jaz imam zraven ljudi rad živali, zato jim dajem hrano, jim čistim prostor in jih božam. Pri babici imajo male mucke in telička. Zelo rad jih pobožam, mucke pa stisnem k sebi. Dajem jim mleko, da ga pijejo. Tudi doma imam živali. V akvariju imamo tri zlate ribice in čistilca. Vsak dan jim dam hrano in jih opazujem, kako jedo. Akvarij čisti ati. Pri tem mu rad pomagam. Želim si, da bi imel še več živali. Muce, zajčka in kužka. Ko bom velik, jih bom imel.

Matic Letonja, 3. a

MOJA MAMA

Mama je pravi zaklad. Mamo imam rad, saj sem zaradi nje sploh prikorakal na svet. Vsaka mama je prava mama, dana za srečo in za veselje. Moja mama je najboljša, ker mi je pomagala pri prvih korakih in prvih besedah. Prva beseda je vedno mama. Imam jo neizmerno rad, saj mi stoji ob strani in me potolaži v težkih trenutkih. Sprašujem se, le kaj bi bilo brez mame? Imam jo rad, saj me vedno nauči nekaj novega, kar mi pride prav. Mamo imam zelo rad in je nikomur ne dam, saj je mama ena sama.

Žan Vidovič, 3. a

3. razred**MOJ BRATEC**

Mojemu bratcu je ime Grega, piše se Širovnik. Ima modre oči in rjave lase. Star je sedem let. Najraje je hamburger. Z menoj rad igra nogomet.

Gašper Širovnik, 3. a

PLAVALNI TEČAJ

Od takrat, ko nam je naša prijazna učiteljica povedala, da bomo letos dva tedna hodili plavat v Terme Ptuj, sem te dneve nestrpno pričakoval. To bo zabavno, sem si rekel! Joj, samo da ne bom takrat slučajno bolan! Tega nikakor ne smem zamuditi! Saj so vendar v šoli najljepši dnevi takrat, ko kam gremo.

Vikend pred pomembnim ponedeljkom se je vlekel kot kurje črevo. Končno!

Zjutraj ob 7.30 smo se zbrali pred šolo. Nato je prišel avtobus, ki nas je odpeljal v Terme Ptuj. Tam smo izstopili in se šli preobleči v kopalke. Preden smo šli na bazen, smo še šli na stranišče. V otroškem bazenu smo se razgibali in potem smo se še malo igrali. Nato pa smo v skupinah izvajali vaje za oceno. Po vajah pa smo šli na velik, moder tobogan. Po dveh urah zabavnega kopanja smo se preoblekli v oblačila in pojedli malico. Naredili smo kolono po dva in šli nazaj na avtobus, ki nas je odpeljal v Majšperk in potem smo šli domov.

Plavalni tečaj je bil za vse nas učence zanimiv, poučen, razigran in sproščujoč. Tako kot moji sošolci, si tudi jaz želim, da bi bilo v naslednjih letih veliko drugačnih šolskih dni. Saj je takšna šola še bolj zabavna in se prijatelji med seboj še več družimo.

Blaž Mohorko, 3. a

3. razred**NA OBISKU V KNJIŽNICI IVANA POTRČA PTUJ**

V torek, 10. maja 2016, je bil za učence 3. razreda prav poseben dan, saj smo morali biti v šoli že ob 8. uri. Kmalu po prihodu smo se namreč z avtobusom odpeljali na Ptuj. Ko smo izstopili iz avtobusa, smo še nekaj časa hodili, dokler nismo prišli do knjižnice, ki nosi ime po slovenskem pisatelju Ivanu Potrču. Ko smo vstopili v knjižnico, smo najprej slekli jakne. Nato smo odšli v pravljíčno sobo. Tam smo se usedli na stolčke, ki so jih pripravili posebej za nas. Knjižničarka, ki je bila z nami, nam je povedala zanimivi zgodbi z naslovom Jaz sem najmočnejši in Ššš! Imam načrt.

Pokazala nam je tudi knjigo staro 300 let. Bila je zelo debela. Povedala nam je tudi, da so si jo nekoč vzeli s seboj, ko so šli na potovanje. Potem smo imeli odmor. Iz nahrbtnika smo si vzeli malico in jo pojedli. Po malici smo odšli nazaj v knjižnico. Tam so tisti, ki so podpisali liste, dobili kartico za izposojlo knjig. Razgledali smo se po knjižnici in si nabrali knjige. Knjige smo dali knjižničarki. Zanje nam je dala izposojevalni listek.

Ta dan smo veliko doživeli. Imeli smo se zares lepo.

Žana Vuk, 3. a

SREČA

Sreča je, da imamo starše, ki nas imajo radi. Sreča je, da imamo vsak dan dovolj hrane. Sreča je, da imamo streho nad glavo. Sreča je, da se imamo v družini radi in se dobro razumemo.

Sreča je, da imamo prijazne učitelje. Sreča je, ker smo zdravi.

Lea Potočnik, 3. a

4. razred**PRAVA LEPOTA**

Nekoč je živela deklica po imenu Lara. Vsi sosedje so jo imeli radi, saj je bila dobrega srca in je bila vedno pripravljena pomagati. Lara je bila stara že 18 let in njeni mami se je zdelo primerno, da si poišče fanta. Ta novica se je razširila v sosednje vasi in prišla celo do kraljestva nedaleč stran, v katerem je prebival čeden kraljevič Martin, ki je iskal nevesto. Mislil je, da bo Lara njegova prava princesa. Mislil si je tudi, da je iz kega bogatega kraljestva. Lara pa je v resnici bila zelo revna in imela raztrgane obleke. Ko je kraljevič Martin prispel in videl, kako je bila oblečena Lara, je samo zaloputnil z vrati kočije in oddirjal nazaj v svoje kraljestvo. Lara je zajokala. Čez nekaj časa je slišala glas, ki ji je govoril: »Ta princ je gledal v tvojo zunanost, ne pa v tvojo notranjost, kajti od znotraj si popolna.« Lara je odprla oči in zagledala Petra, ki je sedel pred njo in jo tolažil. Uvidela je, da za ljubezen ne rabi princa, ampak nekoga, ki ga ima rada in on ima rad njo.

Zala Doberšek, 4. a

MOJA KITARA

Že pred prvim razredom sem si želel igrati kitaro. Zaradi tega, ker obožujem glasbo, ker sem na televiziji videl ogromno glasbenikov in ker me je pritegnil moj starejši brat.

V drugem razredu pa se mi je ta želja uresničila. Moj starejši brat Vid mi je poklonil svojo staro rdečo kitaro. Starši pa so me vpisali v glasbeno šolo Art Nova. Ko sem šel prvič v glasbeno šolo, sem spoznal učitelja Matjaža Dajčarja. Ta učitelj je zelo smešen in prijazen. Vse kar že znam, me je naučil on. Letos so me pa starši spet presenetili z večjo črno kitaro, ki je nisem nikoli pričakoval. Seveda pa sem zraven tega dobil tudi stojalo zanjo, za note stojalo in pručko za nogo. Na novi kitari sem se že naučil ogromno pesmi, ki pa so mi tudi všeč. Ta kitara je bila všeč vsem, ki so jo do zdaj videli - in meni seveda tudi. Zdela se mi je naravnost »kulska«! Kar nisem se je mogel nagledati! Na moj novi inštrument sem zelo ponosen. Na njo zelo, zelo skrbno pazim.

Upam, da ko bom večji, bom lahko jaz učil druge otroke. In da bom drugim delil svoje znanje. Želim si, da ta kitara ostane cela in da jo lahko jaz poklonim nekoč komu drugemu. Z njo sem že odigral nekaj zelo lepih nastopov. Upam, da bom znal z igranjem kitare razveseliti in umiriti sebe ter veliko ljudem pokloniti košček sreče.

Jakob Mohorko, 4. a

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj vedno pomaga
in se ne hvali,
ko me premaga.

Pravi prijatelj
mi vidi v srce
in brez ovinkov resnico pove.

Pravi prijatelj je tisti,
ki gre s tabo tja,
kamor si ne upaš sam.

ČE ZANJ SE NE TRUDIŠ,
GA K TEBI NE BO.

Urška Gajšt, 4. a

4. razred**MUCA LUNA GRE NA DOGODIVŠČINO**

Muca Luna je plezala in se domislila, da bi lahko šla na dogodivščino s svojo najboljšo prijateljico Zvezdo. Hodili sta in hodili in prišli do reke, nad reko je bila veja, prijeli sta se zanje, se zazibali in preskočili reko ter začeli spet hoditi.

Prišli sta do votline, v kateri je bivala grozna pošast, ki jima je rekla, da se ne rabita bati, saj ju bo samo požrla. Ustrašili sta se in zbežali. Prišli sta do piramide, v kateri je bilo ognjeno oko, ki je na srečo šlo mimo njiju. Nato sta srečali ognjenega konja, ki jima je povedal, da po votlini straši in se prikazuje megla. Na srečo sta ji pobegnili. Po grozni noči sta odšli domov, se pokrili čez glavo in zaspali.

Lana Pušaver, Špela Hohnec, 4. a

MOJA MALA SESTRICA

Moja mala sestra
se je komaj rodila,
pa bi že rada cel svet osvojila.

Mi jemlje igrače
in šolske stvari,
zato tudi večkrat naloge ni.

David Ferk, 4. a

POMLAD

Sonce sije nad oblaki,
saj je prišla pomlad.
Rože cvetijo,
otroci jih nabirajo,
za mame in očete.
Oni se razveselijo in
grejo na družinsko potovanje.

Pia Pogačar, 4 a

4. razred

ŠTIRJE LABRADORCI IŠČEJO PRAVEGA

Nekoč pred davnimi časi je živela labradorska mamica. Labradorska mamica je kar naprej štela do štiri, imela je namreč štiri prav prikupne male labradorčke. vsi so bili rjavi kot čokolada. Zato je prvemu psičku bilo ime Čoko. Čoko je bil psiček radovedne vrste. Že prvi dan, ko je spregledal, je odhitel iz košare proti ograji. Mama ga je zadnji hip ujela in ga za vrat odvela v košaro, za povrh pa mu je tam še eno prisolila.

Potem je tu še Čapki, ki ni niti malo potrpežljiv. Oh ta Čapki, kaj bo z njim, saj nima niti malo potrpežljivosti v svoji glavi, si je mislila mama, ko ga je videla ježno čakati na vodo. Dovolj o fantih, zdaj so na vrsti punce. Seveda so v leglu tudi dekleta, prva deklica je Čapka. Ta Čapka je zelo klepetava, ne da si dopovedati, da morajo priti tudi drugi do besede. Nekoč, ko je ta labradorčja družina dobila obisk, je tako zelo govorila, da v pol ure več ni bilo nobenega gosta tam. In od takrat niso dobili nobenega gosta več. Nihče več ni prišel. V tej družini pa je bil tudi en prav poseben član, to je bila Čili. Čili je bila zlata labradorka. Če ji je mama rekla naj laja, je lajala, če ji je mama rekla naj bo tiho, je bila tiho. Ubogala je na vsako mamino besedo. Mamo je skrbela le ena stvar, kako se bo Čili znašla sama, ker je tako zelo navezana na mamo, da se od nje ne more ločiti. Labradorčki so rasli in rasli in mama labradorec je z njimi imela vedno več dela. začeli so se osamosvajati in niso več hoteli biti samo v košari. Bili so vedno bolj samosvoji in nemogoči.

Kako je labradorček Čoko našel pravega lastnika?

Nekega dne je Čoko brskal po smeteh in vohal vse te zanimive vonjave. In, vruuuum, kar na enkrat je mimo njega pridrvela četica otrok. Le ena deklica je otožno hodila mimo in si ogledovala okolico. Čoko si je mislil, da je to že po tem takem prava lastnica zanj. Skočil je k njej, a ona je samo rekla: »Šuc, smrdljivi cucek!« in odšla naprej. Čoko si je rekel: »Hej, saj nisem tako smrdljiv!« in odšel domov. Doma je mamo vprašal: »Mama, ali res tako smrdim, kot je rekla deklica, ki sem jo srečal?« Mama mu je odgovorila: »Ne Čoko, samo ljudje drugače vohajo kot mi. Njim se zdiš zdaj ogaben.« »A tako«, je rekel Čoko in se naslednje jutro spet odpravil na tisto ulico. Tokrat je mimo prišel samo en fantek. Ta si je z veselim obrazom ogledoval okolico. Čoko je sedaj vedel, da je to pravi človek zanj. Skočil je k njemu in nekaj časa hodil zraven nog, nato nekaj časa med nogami in nato nekaj časa pred nogami. Fantek ga je končno opazil in ga začel gladiti po glavi. Nekaj časa je premišljeval, nato ga je vzel v naročje in ga odnesel domov. Še sreča, da je Čoko med fantkovim razmišljanjem lahko stekel domov povedat veselo novico. In tako je Čoko dobil pravega lastnika.

Kako je labradorček Čapki našel pravega lastnika?

Zdaj so v leglu bili le še trije mladički. Čapki je nestrpno govoril: »Kdaj bom jaz dobil lastnika, kdaj bom jaz dobil lastnika, kdaj bom jaz dobil lastnika?« To je govoril vsako minuto. Mama je Čapkija že težko poslušala in tudi mladičke so že bolela ušesa. Mama se je končno opogumila in se na ves glas zadrla: »Čapki, dovoooolj!!!!!!« Ne moremo te več poslušati, utihni že!« Čapki je na tiho še vedno govoril enako pesem. Čapki ni imel več potrpežljivosti, odpravil se je v beli svet z namenom, da najde lastnika zase. Odšel je na bližnjo ulico in začel tuliti. Mali fantek je vzel kužka v naročje in z njim odšel.

Kako je labradorčica Čapka našla pravega lastnika?

Zdaj sta v leglu ostali le še dve psički. To sta bili Čapka in Čili. Obe sta že nestrpno čakali na lastnika. Naenkrat se mimo pripelje avto in ustavi na njihovem dvorišču. Lastniku rečejo, da so si prišli ogledat psa. Hčerka Sara je bila zelo klepetava in Čili in mama je nista mogli poslušati, a Čapka je kar blestela od navdušenja. Skakala je po košari gor in dol in zraven se lajala. Mama jo je komaj ustavila, a nato je videla, da niso prišli gledat tega legla, ampak njihove sosedo, ki so bili pasme prinašalci. Čapka je bila zelo žalostna, ko je izvedela, da to ni prava lastnica za njo. Čapka je obupala, češ da take psičke kot je ona nihče noče. Čili jo je tolažila s tem, da ga ona tudi še nima. A čapki ni bilo nič bolje, samo še slabše se je počutila. Nekega dne je Čapka zaslišala zelo hiter pogovor in takoj se je želela vključiti. Začela je na ves glas lajati. Deklica na levi jo je ignorirala, deklica na desni pa jo je začela poslušati. Zdela se ji je zanimiva. Deklica na desni (Maja) ji je rekla: »Kaj meniš, psička, midve bi bili popoln par, kajne?« Čapka je zalajala in odšli sta v širni svet.

Kako je labradorčica Čili našla pravega lastnika?

Zdaj sta v leglu ostali samo še mama in Čili. Čili si je že želela dom in toplega lastnika. K hiši so prihajale družine, ki so si močno želele psička, a nobeden ni bil pravi. Se je pa zgodilo neki dan, da je k hiši prišla prav posebej prijazna družina. Ta družina je prišla na obisk k lastnikom. Deklica Ela je bila prav posebej mila in prikupna. Ela je videla, da za Čili ni bilo nobenega kupca. In je Ela rekla svoji mamici: »Mami, mami lahko, prosim, vzamemo tisto psičko?«. Mama je privolila. Tako je tudi Čili našla lastnika.

Ta konec ni čisto pravi: no, zdaj so vsi kužki oddani in mama jim lahko hodi samo še na obiske. Zdaj si lahko mama oddahne.

Tako, zdaj pa je čisto zares konec.

4. razred

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je kot cvet,
ki zjutraj se odpre in zvečer,
ko ti greš spat,
spet se nežno zapre.

Je kot škrat,
ki se usede na vlak
in z njim se odpelje
v sanje vseh ljudi.

Tam veselo se igra,
zraven sije mavrica.

Prijateljstvo je kot led,
ko se skregaš te zmrazi,
ko pa se ne,
pa se zaiskri.

Špela Hohnec, 4. a

ZALJUBILA SEM SE

Ko sem iz šole šla,
fanta sem videla,
ki mi bil zelo je všeč,
a mu tega nisem upala povedat.

Tudi on mislil je enako,
en dan povabil na zmenek me je.

Jaz bila sem vesela,
da sem kar vzdrhtela.

Enkrat rekel mi je,
da me rad ima.

Tega nisem pričakovala,
to najlepši dan je zame.

Tjaša Arnuš, 4. a

LJUBEZEN

Ljubezen je bolezen,
lepa sladka pravljica.
Takrat radi se imamo
in rdeča lica imamo.

Srce hitro bije ti,
ko nekoga rad imaš.
Ljubezen je tudi pesem,
vsaj pri nama je tako.

Čisto vsak se kdaj zaljubi,
tudi ti se boš nekoč!

Zala in Tjaša, 4. a

4. razred

MAMICA PA – PA

Kadar mamica me zbudi,
budilka mi zvoni.
Mi pripravi rogljičke tri,
da se Vali naje.

Se umijem in oblečem
in rečem pa – pa,
že lezem skozi vrata
in me že ni več doma.

Valentin Jeza, 4. a

MAMICA PA – PA

Ko je mamica v službi,
jaz sem z Leom v družbi,
ko pa Leo gre,
pa sem čisto sam.

Ko pa hočem domov,
pa mamici pošljem ptičico.
Ptičica odleti do moje mamice
in začne čivkati.

Mamica jo opazi,
okno odpre
in ji ptičica pove,
da naj pride po me.

Matjaž Zajšek, 4. a

MEDVEDEK

Medvedek Medek
je sladkosnedeč.
Rad je med in sladoled.

Medvedek vrne se domov
in zagleda lonec.
V njem so vse možne sladkarije,
zato mu srce močnejše bije.

Sladka se noč in dan,
dokler trebušček ni bolan.

Klara Bezjak, 4. a

ZLATA PTICA

Po ulicah leta nekdo,
žari, ko sonce posije
in medtem se smeji.

Po ulicah leta zlata ptica,
jablane zori, vrtove oplodi
in raste med drevjem.

Jan Pogačar, 4. a

4. razred

MAMICA PA – PA

Moja draga mamica
v službo je odšla,
jaz pa kakor rožica
sama sem bila.

Mamica je v službi,
jaz pa v dobri družbi,
služba taka je beseda,
vsak dan jo opravljat gre.

A jaz na to pozabim
in hitro se zabavat grem,
končno je že večer,
a mamice še ni domov.

Kaj se ji zgodilo je,
domov ne vrne se.
Končno je prišla domov
in jaz sem srečna spet.

Sara Bezjak, 4. a

TRI MALE RAČKE

Tri male račke
imele so mokre tačke,
ker so tekle po dežju
sem ter tja, ga, ga, ga.

Kliče jih mamica raca,
ker že nestrpno
jih čaka doma,
ga, ga, ga.

Tri male račke bi zunaj rade še ostale,
se spat jim ne mudi,
jih mama raca kliče,
ker zunaj se že temni.

Rene Zakelšek, 4. a

KAKO SE DELA OTROKE
Otroke se dela lepo,
počasi in po malem,
ker so majčkeni.
Otroke se dela s posluhom
zato,
da bi bili lepi,
da bi bili srečni
in da bi bili večni.
PA SAJ SO OTROCI LEPI!
In kako so šele pametni!
Rečem vam:
SAMI AJNŠTAJNI IN CVAJŠTAJNI
Le zakaj niso večni?

Saša Vegri

5. razred**ČUDEŽNO DREVO**

Saj poznate Ptuj. Ptuj je mesto tisočerih skrivnosti še danes. Pred davnimi časi pa je bil Ptuj pravljичno mesto. In v tistih časih je v pravljичnem Ptuju živel deklica, ki je imela zelo lepo ime Klara. Klara je bila prijetna in spoštljiva deklica, imela je veliko prijateljev, s katerimi se je rada igrala. Preživljali so čudovite dni. Izmišljali so si razne igre, najlepše pa jim je bilo ob reki Dravi, ki teče skozi Ptuj in s sabo prinaša in odnaša veliko skrivnosti. Tam je Klara preživljala najlepše dni svojega otroštva. Edina stvar, ki je Klara ni marala in jo je zelo jezila, pa je bila ta, da ni prenašala goljufanja. Če je kdo pri igri goljufal, ga je vedno okarala in ga gledala zelo ježno.

Tako je Klara preživljala dan za dnem, ko pa je malo odrasla, se je odločila, da se bo odpovedala varnemu zavetju svojega rodnega Ptuja in se odpravila po svetu. Krenila je proti Ptujski Gori. Na poti je srečala veliko znamenitosti, pokukala je sem, pogledala tja, popotnike, ki jih je srečevala, je spoštljivo pozdravljala in vsakemu naklonila kako lepo besedo.

Ko je bila že malo utrujena, se je odločila, da se odpočije in si nabere novih moči. Zagledala je staro drevo in ker jo je drevesna senca vabila v prijeten hlad, je sedla pod njega, se zazrla v njegovo krošnjo in si zamrmrla: »To drevo pa je zelo čudno. Zgleda kot bi vame gledala podoba zaprtih oči, z velikim nosom, podobnim bunki, in vijugasto črto, ki me spominjajo na usta. To drevo je pa res že zelo staro, čas bi že bil, da ga nekdo poseka in če ga nihče ne bo, bom jaz poskrbela za to.«

Tedaj pa je Klara iz drevesa zaslišala čudne glasove: »Riing, ruung, buuung ...« Vsa prestrašena je zbežala in tekla, kar so jo nesle noge.

Prihitela je do bližnje gostilne in prijazna gostilničarka jo je vprašala ali bo kaj pojedla in popila. Nenadoma je iz nekoč prijazne deklice izbruhnulo: »Ej ti, prinesi mi pol litra vode, pa takoj, si slišala!« Klara je bila presenečena sama nad sabo in se spraševala, kaj se z njo dogaja. Toda pomagati si ni mogla. Niti ene prijazne besede ni spravila iz sebe. Gostilničarka se je razjezila nad Klaro: »Če se misliš tako obnašati, se ne vračaj več!« Toda Klara je, namesto da bi takoj izginila, udarila po šanku in začela na vse grlo kričati.

Ko je prišla ven, je začela razmišljati, kaj se ji je vendar zgodilo. Ko je mislila biti prijazna, je bila hudobna, ko je bila pripravljena izreči lepo besedo, je izgovarjala same neumnosti.

Malo je pomislila: »Kaj pa če je to z njo naredilo staro drevo, ker mu je obljubila, da ga bo posekala?«

Vrnila se je pod drevo in ga vprašala: »Zakaj se tako obnašam do ljudi, kaj se je zgodilo z menoj?« Naenkrat so se črte, ki so izgledale kot zaprte oči, začele odpirati, vejice na drevesu so zatrepetale kot bi nanje zapihal veter in glej ga zlomka, tudi usta so začela govoriti: »Ali še veš, kako si maloprej rekla, da bi me posekala. Ali se ti še sedaj ne svita? Jaz sem čudežno drevo in sem edinstveno svoje vrste. Znam narediti iz dobrega zlo, znam brati misli in oživljati mrtve živali. In lahko uredim, da boš znova tista prijazna Klara, kot prej. Ampak opravičiti se mi moraš in vse bo znova po starem!«

Klari je bilo zelo hudo. Zajokala je in se pokesala. Opravičila se je staremu drevesu, saj vendar ni vedela, da je užalila čudežno drevo, ki je tako zelo posebno, da mu ni para na svetu.

Ko je drevo videlo, da je Klari resnično hudo, jo je rešilo uroka in Klara je znova postala dobra deklica.

Vrnila se je domov s skrivnostjo v srcu in ostala prijazna in srečna deklica za vedno. Če pa ji je kdaj prišla na misel neumnost, se je hitro spomnila starega drevesa in že se je postavilo vse na svoje mesto.

Klara živi v pravljичnem Ptuju še danes. Če malo bolje pogledate ob cesti od Ptujске Gore do Ptuja, boste mogoče zagledali čudežno drevo. Samo pazite, da ga ne užalite.

5. razred

Miha Vuk, 5. a

DAN ŠOLE smo posvetili praznovanju 10-letnice šolske zgradbe

3. decembra, ko vsi Slovenci praznujemo Ta veseli dan kulture, ki je tudi spominski dan avtorja slovenske himne, dr. Franceta Prešerna, smo na OŠ Majšperk praznovali dan šole, ki je bil posvečen 10-letnici naše šolske stavbe. Ker pa v šoli učimo in vzgajamo, smo k temu dodali še razmišljanja o lepem vedenju in vrednotah, ki se sicer skozi čas spreminjajo, a vedno težijo k prijaznosti, poštenosti in vedenju, ki osrečuje nas in druge. Učenci po korakih stopajo k novemu znanju, sprejemajo pa tudi nauke in vzglede odraslih. O tem so nas prepričali naši najmlajši, saj so med drugim zapisali in povedali, da tudi otroci potrebujejo vrednote, ki pa ne rastejo na vrtu kot solata, zato se jih morajo nekje naučiti, saj jih bodo potrebovali vse življenje, starejše pa prosijo, naj jim bomo vzgled, saj nas posnemajo. Povedali so nam tudi, da so srečni že, ko se lahko igrajo, ko imajo šport, ko so povabljeni na rojstni dan, ko ima šola rojstni dan, ko se »pocartajo« pri mamici, ko pobožajo kužka, ko jih dedi vzame s seboj na traktor ...

Na naše vabilo smo zapisali: **Vedno najdemo tisto, kar iščemo.** Mentorji smo skupaj z učenci iskali, raziskovali in spraševali; malo po preteklosti, malo po svojih spominih, listali po knjigah, brskali po spletu, prebudili tudi spomine drugih, se ozrli po sedanjosti in aktivirali možgane. Vse to, kar smo našli, smo predstavili na razstavi, s katero smo želeli pokazati življenje in delo na naši šoli od položitve temeljnega kamna pa do danes, ter na kulturni prireditvi. Učenci šole Majšperk, podružnic Ptujška Gora in Stoperce so nas z recitacijami, petjem in plesom popeljali skozi zgodovino šolstva v Majšperku ter nas z lepimi besedami in odigranimi prizorčki spomnili, da ima življenje pravo vrednost, če spoštujemo sebe in druge in vemo, da bonton niso le zapisana pravila, ampak pravila, ki jih živimo. Na različna glasbila so zaigrali naši učenci, ki obiskujejo glasbeni šoli Karol Pahor Ptuj in Art nova.

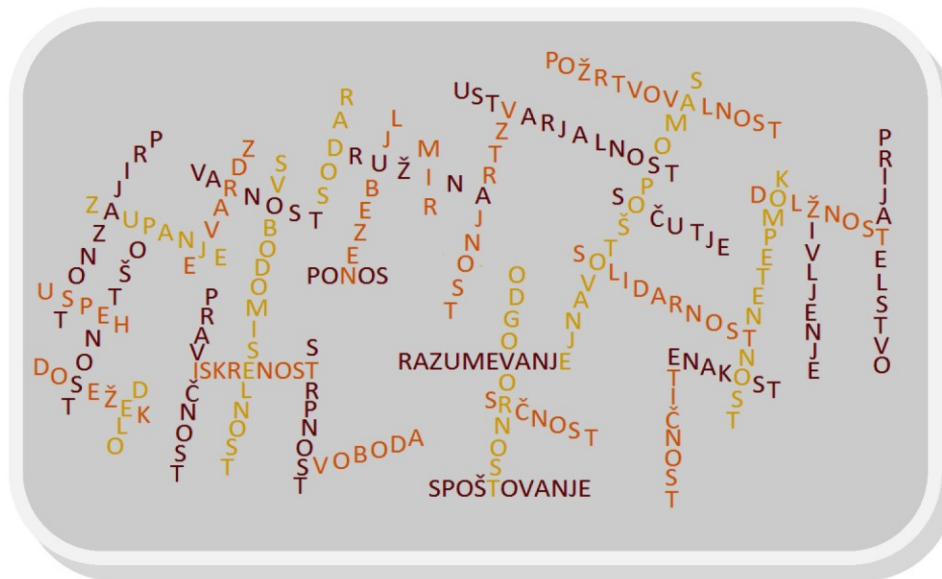
5. razred

Vse prisotne je pozdravila ravnateljica OŠ Majšperk, Danica Lorber, ki je med drugim povedala: »Naša šola je danes prava desetletnica, radoživa in radovedna, vpeta v čas, ki zahteva posodobitve in novosti. V tem letu smo z novimi barvami osvežili del prostorov, kjer je nagajiva mladost pustila sledove svojega bivanja. Rastemo v ponosu, ko nam naključni obiskovalci povedo, da je naša šola še vedno lepa, skrbeli bomo, da bo tako tudi v prihodnosti.«

5. razred

Urban Hajšek, 5. a

K mikrofonu je pristopila tudi županja Občine Majšperk, dr. Darinka Fakin, ki je izrekla zahvalo vsem, med drugim tudi bivšim delavcem te šole. Povedala je, da so to šolo predali namenu 17. septembra 2005, da je v to šolo takrat vstopilo življenje, da so v to šolo vstopili učenci, da na tej šoli učijo učitelji, na katere smo lahko ponosni, saj otroci dosegajo lepe uspehe. Dodala je še, da so otroci naš ponos in da so s to priveditvijo vsem prinesli veliko lepega.

Ob koncu nam je naš pevski zbor zapel odlomke pesmi iz filmov Kekec, Bratovščina sinjega galeba in Sreča na vrhovi.

Ponovno smo dokazali, da skupaj zmoremo. Vsi, ki smo kakorkoli prispevali k temu dogodku, smo bili veseli številnih obiskovalcev.

Hvala vsem.

Sonja Šterbal,
vodja prireditve

5. razred**ŠOLA V NARAVI – RAKOV ŠKOCJAN****Dnevnik****1. dan**

Danes smo končno prispeli v šolo v naravi! V sobi sem z Ano, Nely, Neli, Niko in Leo. Ko smo prišli na naš težko pričakovani cilj, smo najprej poslušali učiteljico, ki nam je dala vsa navodila, nato pa smo si razdelili sobe in odšli na kosilo. Po kosilu smo takoj pričeli z različnimi dejavnostmi. Najprej smo plezali po naravni steni in se spuščali po vrvi na drugo stran stene, kasneje pa smo odšli v naravoslovno učilnico, kjer smo si ogledali nagačene živali. Tam smo zelo uživali, saj smo izvedeli različne zanimivosti o gozdnih živalih. Dan je hitro minil in morali smo iti spat.

2. dan

Dan se je začel z jutranjo telovadbo. Med tekom smo se pogovarjali. Po zajtrku smo se odpravili na dolg pohod do Cerkniškega jezera. Razgled od tam je bil čudovit. Ko smo se vrnili, smo imeli najprej kosilo, nato pa smo se šli s kanuji vozit po reki Rak. Nely naju je z Ano tako zelo zalila z vodo, da sva bili čisto mokri, ampak ji nisva ostali dožni – na koncu smo bile vse tri mokre. Sledilo je lokostrelstvo. Bilo je zelo zanimivo in zabavno. Zvečer smo šli do mosta želja, kjer sem si nekaj zaželela. Videli smo tudi ogromno drevo. Za svoja leta prav dobro zgleda. Učitelj Rok, ki je bil z nami, se je veliko hecal. Ko smo se vrnili nazaj v dom, nas je naučil plesati bugi bugi in hipo. No, zdaj pa je čas za spanje. Lahko noč.

Veseli petošolci, 4. maja 2016

3. dan

Dragi dnevnik! Danes se je zgodilo toliko stvari, da sploh ne vem, če bom uspela vse napisati. Dan se je pričel z zajtrkom. Nato smo odšli v jame. Najbolj zanimiv mi je bil naravni most, ki je bil čudovit in izredno visok. Ko smo si v jami ogledali kraške podzemne pojave, smo se v trdi temi igrali igrico o netopirju in komarju. Po prihodu v dom smo imeli delavnico o preživetju v naravi. Sami smo morali zakuriti ogenj. Me, punce, smo postavile boljši ogenj kot fantje. Po kosilu in počitku smo se znova odpravili do mosta želja, kjer

5. razred

smo lovili različne vodne živali. Z Ano sva bili malo nerodni in sva bili celi mokri. Spet smo šli do tistega starega drevesa in ko je Klara plezala nanj, ji je spodrsnilo in je padla na Jureta. Zvečer smo imeli disko. Komaj smo čakali na to. Najprej se je morala predstaviti vsaka soba z eno točko. Me smo si kar sproti izmišljevale. Potem pa se je začel pravi disko. Ugasnili smo luči in začeli plesati. Učiteljica nas je postavila v krog in v njem sta se izmenjavala fant in punca. Morali smo plesati v pari! Obup. No, saj smo kmalu pozabili na sramežljivost in imeli smo se zelo »lušno«. Plesali smo do 22. ure, spat pa smo šli ob 23.00.

4. dan

Dnevnik, to pišem že doma.

Zjutraj smo spakirali in pojedli zajtrk. Potem smo imeli orientacijski tek. Tam si je Aneja iz 5. a razreda zvila gleženj. Me, skupina Jelke, smo bile tretje. Jupii! Nato smo šli po kamero, ki so jo »a-jeki« že v torek nastavili. Kamera se je vklopila, če se je v bližini karkoli premikalo. V naravoslovni učilnici smo si vsi skupaj ogledali posnetke. Na njih smo videli medveda. Bil je zelo velik, čeprav so fantje govorili, da gre za mladiča. Kosilo in avtobus sta nas že čakala, zato smo se poslovili in se odpeljali proti domu.

Joj, jaz bi šla kar nazaj še za en teden.

Sara Lampret, 5. b

KAJ DELAJO RITKE

Ko so ritke
majhne,
delajo lužice
v plenice
in hlače
ali na tla.
Kaj delajo ritke še?

Ko noge dvignejo
ritke visoko,
modi podajo roko.
Takrat nataknejo
krilo ali hlače
in se gredo postopače.
Kaj delajo ritke še?

Po mestu lepo
pokrite hodijo,
na morju se nage soncu kažejo,
sonce nič ne reče,
le fino jih opeče.
Kaj delajo ritke še?
Ritke, ko zraste še srce,
delajo otroke - se ve.

Saša Vegri

5. razred**ZAKLJUČNA EKSKURZIJA – 5. A IN 5. B RAZRED**

Bil je četrtek, 26. maj. Ura je bila 7.30, ko smo pred šolo čakali, da bo prišel avtobus, ki naj bi nas popeljal proti Prekmurju. Dolgo smo čakali, vendar ga ni bilo. Učiteljica se je odločila, da bo poklicala avtobusnega šoferja, ki ji je povedal, da se je avtobus pokvaril. Med čakanjem se je pokvaril še drugi, vendar nas to ni spravilo v slabo voljo. Družili smo se in se igrali različne družabne igre. Končno je prišel tretji avtobus in naša zaključna ekskurzija se je lahko pričela.

Po eni uri vožnje smo končno prispeli do obljubljenega Centra domače in umetnostne obrti (DUO) v Veržeu. Tam smo se razdelili v tri skupine. Prva je izdelovala staro igračo, ki se imenuje vuga, druga je odšla na ogled mini muzeja, tretja pa je izdelovala posodo iz gline. Vse skupine smo se menjavale tako, da smo sodelovali v vsaki delavnici. Narejene izdelke smo lahko odnesli domov.

Nato smo se odpeljali do Otoka ljubezni na reki Muri. Najprej smo si ogledali film o bújraših. Po ogledu smo odšli do pravega mlina, kasneje pa smo se z brodom peljali na drugi breg Mure. Zatem sta nas čakala malica in igranje na igralih.

Naša pot se je nadaljevala do cerkve v Bogojini. Učiteljica nam je povedala, da je njen arhitekt Jože Plečnik. Ker je bila v cerkvi ravno takrat maša, smo si jo ogledali samo od zunaj. Na poti proti domu smo se ustavili še v nakupovalnem centru v Murski Soboti, kjer smo lahko sami šli v trgovine in si kaj kupili.

Med vožnjo domov smo si ves čas prepevali znane pesmi, naš pevski spektakel pa smo zaključili s pesmijo »Za prijatelje si je treba čas vzeti«. Domov smo prišli okoli 19. ure.

Na tem izletu smo se veliko naučili in vem, da bi ga mnogi tudi ponovili.

Ajda Bezjak, 5. b

5. razred

KADAR JE V SOBI TEMA

Kaj je, kadar je v sobi tema?

kadar je v sobi tema
in sta v njej dva,
nobena čarovnica
nič ne šepeta.

Kaj pa šepeta?

To, kar slišiš,
res ni nobena
čarovnica-kuhovnica,
to sta le očka in mama,
ki se mojčkata.

Saša Vegri

Kaj pa?

To le očka in mama,
ko sta čisto sama,
nekaj novega
si izmišljata.

6. razred

LJUBEZEN

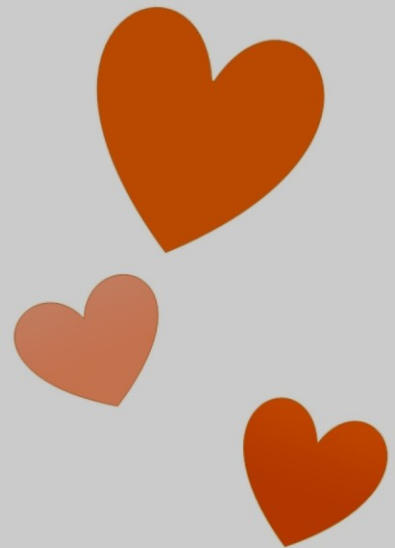
Je premočna
beseda,
da bi jo izgovoril
prehitro –
toda ima prelep
pomen,
da bi jo izgovorili
prepozno!

T R U E

R O N X
U M D C
S A E I
T N R T
C S E
E T M
A E
N N
D T
I
N
G

L O V E

I V A V
S E L E
T R U R
E C A Y
N O B T
I M L H
N I E I
G N N
G G

Špela Gajšt, 6. a

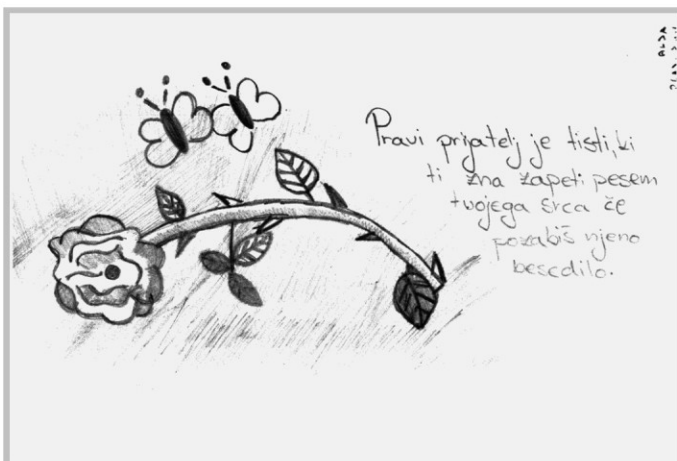
LEDENA LEPOTA

Lepota ledena, prav vesela.
Lepa kot roža, a srce ledeno.
Črni lasje, črna duša,
polt bleda, lepa -,
a srce od zlobe ledeno.
Solze nedolžne,
a v njih čista zloba.
Od zlobe srce zledenelo in zastalo.
Vsi sprašujejo se, kdo ta lepota je?

Nina Slana, 6. a

Natalija Gajšt, 6. a

Alja Plajnšek, 6. a

INTERNET

Na internet greš,
čeprav veš, da škodi tvojim očem.

Igra te razjezi
in pobesniš.

To naredi ta ljubi internet - splet.

Nina Slana, 6. a

6. razred

BOŽIČNI VEČER

Božični večer že prihaja,
glej pred vrati že stoji.
Smreko okrasimo in se veselimo.

Lučke obesimo tam zunaj.
Že mraz je, zato hitro, hop, v hišo.
Tam piškote pečemo in se veselimo.

Zdaj pa gremo spat,
lepe sanje se mudijo.
Oči se nam zapirajo in že spimo.

Polnoč bije, ko Božiček pride.

Oči se odprejo, roke planejo k darilom
pod drevescem.

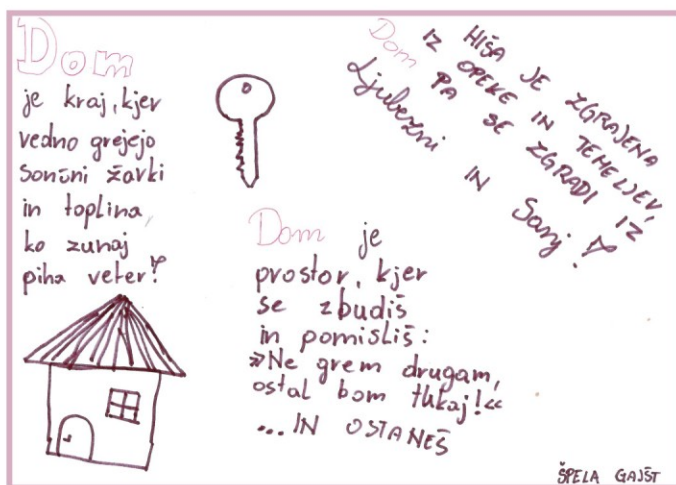
Roke trgajo papir - in srečni smo vsi.

Nina Slana, 6. a

Tjaša Fakin, 6. a

6. razred

Špela Gajšt, 6. a

DARILO

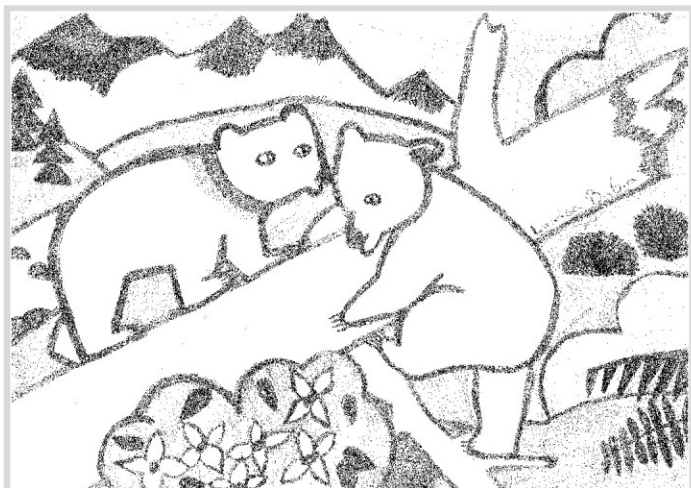
Darilo ti dajo za rojstni dan,
darilo ti dajo za božič in druge praznike,

Darilo ti dajo za nagrado
in darilo ti dajo kar tako.

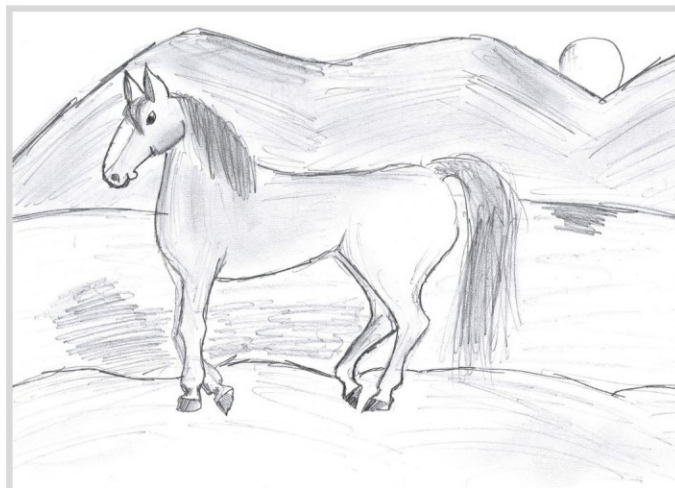
Darilo lahko dobiš samo, ko si ga zaslužiš.

Darilo lepo je, ko ga dobiš
IZ SRCA.

Nina slana, 6. a

Larisa Bezjak, 6. a

Dominik Polajžer, 6. a

6. razred**URA**

Ura tik-tak kaže nam čas:
mali hiti in težko diha,
minutke pa hiti in je prvina ciljni črti.

Urkec pa je včasih hiter in včasih počasen,
odvisno ali se mu danes ljubi.

Ura reče: konec ure.
Že naslednja je tu.
In tako pač je.

Nina Slana, 6. a

Modeliranje reliefa, 6. a

MUCA MACA

Muca maca
je prikupna in tudi poredna.
Ko prideš domov, pride k tebi
In ti skoči v naročje.

Rada te ima, čeprav je malo samosvoja.

Muca maca zvečer v postelji
Se poleg tvojih nog uleže
In te varuje.

Nina Slana, 6. a

Učenci 6. a tiskajo linorez

Učenci 6. a pri poslikavi reliefov

6. razred

Španiščina

~My vida es el baile y una persona mi cabeza está penjado en el baile y una persona.
~Una persona es soy amor, que se puede romper el corazón, de un baile que nunca desprecia.

Slovenščina

~Moje življenje je ples in ena oseba, moje srce bje za ples in za eno osebo, moja glava razmišlja za ples in eno osebo.
~Ena oseba je moja ljubezen, če ti lahko zlomi srce, a ples te nikoli ne razočara.

Larisa Bezjak
6.a

ZAKAJ, KAKO IN KAJ

Zakaj v temi

me vse tako skrbi?

Zakaj mi nihče ne pove,

kako se od rojstva

premika noge,

in glavi

vse te čudne reči

dopove?

Strah me je.

Saša Vegri

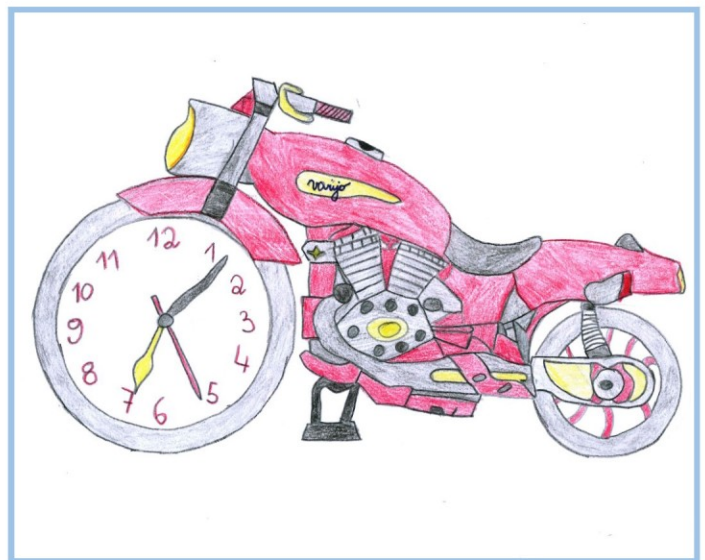
7. razred

POGUM

Pogum je kot skala,
trda in močna.
Pogum je, ko rešiš prijatelja.
Pogum je, ko rečeš NE,
slabim navadam in slabim
ljudem.

Pravega prijatelja spoznaš v nesreči,
ker se takrat pokaže
njegov pravi JAZ
in njegov pogum.

Klara Kropec, Alja Petrovič, 7. b

Jan Mislovič, 7. b

KDOR PREJ PRIDE, PREJ MELJE

Nekega sončnega dne so živali imele karneval v gozdu. Na koncu karnevala naj bi odigrali predstavo. Prosta je bila še samo še vloga za glavno igralko. V gozdu pa sta živeli tudi dve lisici. Prva je bila čedna in imela vse lastnosti za igralko razen te, da ni znala igrati. Druga pa ni bila tako čedna, ampak je znala igrati. Vedno je zmagala prva in se pred drugo važila: »Jaz sem boljša od tebe he, he, he. Nikoli ne boš tako dobra kot jaz.« »To bomo še videli. Enkrat te bom že premagala,« ji je odgovorila druga. No, in izvedeli sta za to vlogo. Seveda sta se takoj začeli prepirati, katera bo dobila vlogo. Mimo njiju pa je prišla srna, ki je slišala njun pogovor. Veselo se je pridružila pogovoru in odločno rekla: »Jaz bom tudi šla pogledat in povprašat o tej vlogi. Upam da jo dobim, saj še nikoli nisem igrala.« »Ti je pa že ne boš dobila!«, reče prva, »še stranske vloge ne bi mogla zaigrati, kaj šele glavno«. Srna žalostna, a odločena, da bo poskusila, odkoraka od njiju po potki naprej. Po nekaj urah se lisici končno odločita, da bosta poskusili obe. Ko prispeta do prostora, kjer bo potekal karneval, ju doleti velik šok. Na odru pred sabo sta zagledali srno, ki je vadila za svoj veliki nastop. Srna pa jima je samo pomahala z zadovoljnim nasmeškom, vesela, da jima je speljala vlogo. Veste, niso samo lisice zvite!

Julija Ferlež in Neja Golob, 7. a

7. razred**ČETRTO MESTO, SMEH TER KOPANJE**

V soboto, 14. 5. 2016, smo se odpravili na 10. državno tekmovanje osnovnošolskih ekip prve pomoči. V šolo smo prišli že ob petih zjutraj, kjer smo počakali avtobus, ki nas je najprej odpeljal na Ptuj, po prostovoljce tamkajšnjega Rdečega Križa in se skupaj z njimi odpeljali na Debeli rtič. Pot je bila dolga, a smo jo večino prespali. Ko pa smo se prebudili, so se naši tekmovalci (Gašper, Lea, Mihaela, Kaja, Nina in Maša) že pridno učili, navijačice (Lana, Barbara, Alja, Lucija, Eva in jaz) pa smo še vmes zatisnile oko. Ko smo se peljali mimo Ankarana, smo obujali spomine na šolo v naravi iz četrtega razreda. Končno smo prispeli na Debeli rtič in bili smo že vsi nestrpni, da se tekmovanje začne. Najprej so nas odpeljali v dvorano, kjer smo pomalicali, nato pa smo se navijačice za dve uri odpravile kopat v bazene, medtem ko so tekmovalci že reševali kviz o Rdečem križu. Prostovoljci pa so bili pogumni in so se kopali kar

7. razred

v morju. Ko smo prišle iz bazenov, smo takoj odšle spodbujat ekipo na praktičnem delu tekmovanja. Z nami je bila tudi učiteljica Leonida, s katero smo budno opazovale našo ekipo in jih tudi poslikale, da bo to napeto tekmovanje ostalo vsem v spominu. Po koncu smo bili že vsi lačni in smo se odpravili na kosilo, ki je bilo zelo dobro. Nato smo se še odpravili na pomol, kjer smo si namočili noge, se »pofotkali« in poslali slike domov, da smo jim naredili »lušte«. Potem pa nas je čakala razglasitev, na kateri smo vsi držali pesti in upali na najboljše. Ko so končno povedali: »4. mesto OŠ Majšperk«, smo ploskali in ploskali ter si med sabo čestitali. Vsi smo bili zadovoljni s četrтим mestom, tudi zato, ker je ekipa OŠ Majšperk med najboljšimi osmimi v državi. Pred odhodom domov smo se vsi skupaj slikali. Na poti domov nihče ni bil utrujen, zelo smo se zabavali. Igrali smo karte, komentirali tekmovanje, domov sporočili veselo novico itd. Ko smo prostovoljce na Ptuj odložili in krenili proti Majšperku, nam je v Lovrencu učiteljica Jadranka častila sladoled. Izvedeli pa smo tudi veselo novico; starejši tekmovalci iz Majšperka so v Žetalah na regijskem tekmovanju zasedli prvo in drugo mesto. Pred šolo nas je pričakala naša mentorica Vlasta Leskovar, ki nas je vsakega objela in nam čestitala. Ta sobota je bila zelo vesela, uspešna in polna smeha. Upamo, da tudi naslednje leto pridemo na Državno tekmovanje, če ne mi, pa vsaj starejši!

Neja Golob, 7. a

7. razred**OD SNUBITVE DO ŽENITVE****Od snubitve do ženitve – projekt v okviru Dnevov evropske kulturne dediščine na OŠ Majšperk**

Ob sloganu prireditve – Od snubitve do ženitve – smo v četrtek, 1. 10. 2015, v telovadnici OŠ Majšperk predstavili projektne dneve, ki so na naši šoli potekali od 28. 9. do 1. 10. Letos smo se namreč znova priključili projektu Dnevi evropske kulturne dediščine in skupaj obujali spomine o tem, kako so se poročali naši predniki.

S prireditvijo smo želeli pokazati svoje delo ter obiskovalce popeljati v čase, ko je bilo vse drugače, a tako kot danes, so se tudi takrat ob poroki in pri vseh z njo povezanih dogodkih ljudje znali ustaviti in se povešati.

V treh projektnih dneh so se učenci skupaj z učitelji zelo zabavali, saj so klasičen pouk zamenjale zanimive dejavnosti, ob katerih smo se naučili marsikaj novega. Ustvarjali smo v naslednjih delavnicah:

- izdelava rož, ki nikoli ne ovenijo
- kaligrafija
- folklor
- priprava prireditve
- naprsni šopki in ples
- vezenje za nevestino balo
- kulinarika
- izdelava skrinjic
- poslikava skrinjic in priprava razstave ter
- dramski prizori na temo poroke nekoč

Od blizu smo spoznali, kako so včasih potekale priprave na poroko in vse slavlje, povezano s poroko. Ob nekaterih zgodbah smo se tudi nasmejali. S prireditvijo – gostijo pa smo projektne dneve pripeljali do konca.

Milenka Kovačec in Mirjam Petrović, mentorici

7. razred

IGRAJMO SE PRETEKLOST

Na OŠ Majšperk smo imeli od 29. 9. do 1. 10. 2015 tridnevni projekt Poroka. Te tri dni smo lahko izdelovali, kuhali, plesali in peli.

Prvi dan smo ob pol osmih zjutraj začeli prepevati ljudske poročne pesmi. Čeprav smo že bili utrujeni, smo še imeli moči, da smo zapeli do konca. Zazvonil je zvonec in začele so se delavnice. Za prvi dan sem se odločila, da bom odšla izdelovat nevestino balo. Pri nevestini bali smo šivali prtičke različnih barv. Izbrala sem si pomladni motiv, in sicer rože. Med izdelovanjem smo imeli še malico. Odpravili smo se nazaj na delo. Pri delu je fantom šlo zelo dobro, prav tako pa tudi puncam. Med odmori smo odšli pogledat še druge delavnice. Najprej sem morala iti do kuhinje, kjer so pripravljali pletenice in štruce. Tam je zelo prijetno dišalo. Izdelovali so tudi rože iz krep papirja, skrinjice iz lesa, bila je poslikava skrinjic, kaligrafija, folklor in pripravljali so nam tudi prireditev. Po dokončanju izdelka, smo pomagali tistim, ki še svojega niso dokončali. Za prvi dan so se nam delavnice končale s kosilom. Ob enih smo počakali na avtobus in se odpeljali domov.

Drugi dan se nam je začel enako kot prvi. Drugi dan sem odšla h kuhinji. Tam smo pekli štruce. Dan se nam je končal s kosilom.

Tretji dan smo bolj zagrizli v delo. Po poslikavi skrinjic smo pripravljali telovadnico za prireditev. Zelo smo se zabavali. Po končanem delu, smo odšli v razred in izdelovali trakove za poroko. Ta dan smo delali veliko več kot prvi in drugi dan. Tretji dan je minil zelo hitro. Po slastnem kosilu smo se odpravili domov. Do pete ure smo se doma pripravljali za prireditev. Ob začetku prireditve smo punce turistične vzgoje delile šopke. Za vse svate je bilo dovolj šopkov. Prireditev je lepo ter gladko potekala. Po prireditvi so si še svatje lahko ogledali razstavo in se posladkali s pletenicami ter štrucami. Hvala učiteljicama Milenki Kovačec in Mirjam Petrovič za prekrasne delavnice in prireditev.

Maša Potočnik, 7. a

PROJEKTI TEDEN - IGRAJMO SE PRETEKLOST

V torek, 29. 9. 2015, se je začel projektni teden. Bila sem v plesni skupini, zato sem vse tri dni plesala. Prvi dan smo se začeli učiti plesne korake in se dogovorili kako bo točka sploh izgledala. Učitelj Aleš in učiteljica Sandra sta nam razložila kako moramo korake izvesti, da ne bo prišlo do zapletov.

Naslednji dan smo šli večkrat skozi vso točko. Učitelj nam je uredil tudi muzikanta oziroma učenca, ki dobro igra harmoniko. Potem smo do konca dneva samo vadili ob glasbi.

Zadnji dan oziroma v četrtek smo tri do štirikrat odvadili točko nato pa odšli v biologijsko učilnico, kjer smo pomerjali obleke, fante je seveda učitelj odgnal v drug razred. Ko smo obleke pospravili nazaj, smo odšli na generalko, ki je trajala eno uro. Po generalki smo odšli domov. Tisti, ki smo plesali folklor, smo v šolo morali priti že eno uro pred prireditvijo. Tisti, ki obiskujemo tudi izbirni predmet turistično vzgojo, smo že ob pol petih morali iti do vhodov v telovadnico delit šopke. Veliko ljudi šopkov ni želelo, ampak kljub temu je šopkov na koncu zmanjkalo. Ko smo razdelile šopke ljudem, smo morale počakati v zaodrju na našo točko. Vsi smo bili nekoliko živčni in nestrpni, a vseeno zelo veseli, da bomo lahko pokazali, kaj smo se naučili v samo treh dneh.

Ko smo končno prišli na vrsto, smo dali vse od sebe. Bilo je zelo lepo, ampak napornejše, kot bi si lahko kdo zamislil.

Patricija Turk, 7. b

7. razred**IGRAJMO SE PRETEKLOST**

Bil je lep sončen dan. Zjutraj sem se zbudila vsa čila in vesela, saj sem vedela da se danes začne projektni teden IGRAJMO SE PRETEKLOST. Takoj sem se oblekla in uredila in že sem bila v šoli. Bila sem v skupini za folkloro, ki je bila stalna skupina poleg kaligrafije ter prireditve. Z učiteljem smo se dobili v telovadnici vsi, ki smo bili del te skupine. Takoj smo se začeli učiti koreografijo za naš ples in kot bi mignil smo že vsi znali delček plesa.

Naslednji dan je bilo govora o čevljih ter oblekah, ki so jih vsi že tako nestrpno pričakovali. Z učiteljem smo kar pol ure klepetali o tem, kdo kaj ima in kdo česa nima. Nato smo se vsi spet odpravili k plesu. Spet je prišla nova tema na dan - vsaka stalna skupina si je želela svojo nevesto in ženina. Pravzaprav ju je tudi dobila in vsi so bili veseli, da so dobili, kar so si želeli. Naslednji dan smo še do konca izpilili naš ples, skupina za kaligrafijo je zaključevala lepe napise, rožice so se delale, pri kulinariki pa so pekli svatovsko štruco, lepe skrinjice pa so bile pripravljene, da se vanje položijo lepi šivani prtički.

V folklorni skupini smo si razdelili obleke, malo smo kombinirali, ampak vse je šlo kot po maslu. Jaz in še nekaj drugih deklet smo pri obeh vhodih delile lepe naprsne šopke in tako je prireditev že bila v teku. Bilo je veliko smeha in občudujočih pogledov občinstva, saj smo vse izpeljali odlično. Preoblekle smo svoje lepe oprave ter se, kot vsi ostali, odpravile proti domu.

Zvečer sem razmišljala, kako super smo se imeli vse te tri projektne dni in čeprav jih ponovimo vsako leto, se jih nikoli ne naveličam.

Lucija Galun 7. a

IGRAJMO SE PRETEKLOST – PROJEKTNI TEDEN

V torek, 29. 9. 2015, smo se začeli ukvarjati s projektom Igrajmo se preteklost, ki ga je organiziral Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenije.

Prvi dan so nekateri učenci in učenke šivali nevestino balo, drugi so imeli poslikavo skrinjic, kulinariko, izdelavo rož iz krep papirja itd. Učitelj Aleš Belšak je učenke iz 6., 7., 8. in 9. razreda učil plesati folkloro. Nekateri pa so se ukvarjali z prireditvijo ali kaligrafijo. Drugi dan so se učenci zamenjali v druge delavnice razen plesalk, ki so vsak dan pridno vadile ples. Pri delavnicah so bili še posebej spretni fantje, punce pa tudi niso bile slabe.

Staro pisavo oz. kaligrafijo je vodila socialna delavka Anja Pernek, fotografiral in snemal pa je učitelj Darjo Kafel. V četrtek je bil zadnji dan. Okrasili smo šolo, postavili oder in stole v telovadnici, v avli pa naredili razstavo, nekaj učencev je izdelalo tudi plakate. Popoldan je bila prireditev, Neja Golob in Rebeka Svenšek sta imeli uvodni govor, pevski zbor pa nam je zapel svatovske pesmi.

Po treh napornih in zabavnih dnevih je bilo končno konec.

Corinna Kim Brglez, 7. b

7. razred

PROJEKTNI TEDEN – IGRAJMO SE PRETEKLOST

Letos smo na naši šoli spet imeli projektni teden. Projekt mi je bil zelo všeč, saj tri dni nismo imeli pouka, smo pa izdelovali rože, ki nikoli ne ovenijo, skrinjice za nevestino balo, kuhali smo, plesali, nekateri so sestavljali vezno besedilo, ki je povezovalo celotno prireditev na koncu projektne tedna, nekateri so se učili pisati s starinsko pisavo, vezli smo prte za nevestino balo, nekateri pa so poslikali skrinjice in istočasno so pripravljali razstavo, ki ste si jo kot gosti lahko ogledali. Jaz sem bila v stalni skupini, pri plesu, saj obožujem ples.

Prvi dan, v torek 29. oktobra, sem že ob pol osmih bila v učilnici učiteljice Stanke Erjavec, saj smo imeli pevske vaje. Na pevskih vajah smo ponavljali svatovske pesmi za prireditev. Po pevskih vajah sem odšla v telovadnico k svoji skupini. Ko smo se vsi zbrali, smo si razdelili vloge. Jaz sem plesala v trojki z mojima prijateljicama Zaro in Hanno. Ko smo se razdelili, smo se začeli učiti korake. Bilo je zelo zabavno, saj so koraki bili zelo enostavni. Ko smo se jih naučili smo se lahko zabavali in se igrali razne igre. Z mojimi prijateljicami smo se igrale igro »ribič«. Bilo je zelo zabavno. Okoli enih popoldne pa smo vsi odšli domov.

Drugi dan sem spet ob pol osmih zjutraj bila pri pevskih. Grlo me je že pošteno bolelo. Potem pa smo pri plesnih vajah samo še ponavljali plese in se zabavali.

Tretji dan smo zjutraj pri pevskih vajah samo hitro ponovili pesmi potem pa smo se še pogovorili o predstavi. Pri plesu smo enako hitro morali ponoviti kot na pevskih vajah, saj so že začeli pripravljati telovadnico za prireditev. Po malici pa smo v učilnici za naravoslovje pomerili folklorne obleke. Jaz sem imela svojo obleko, saj v Stopercih plešem pri folklori. Za tem smo imeli generalko ob pol dvanajstih. Na generalki smo se zmenili, da se tisti, ki plešemo, dobimo že ob štirih popoldne. Nato pa smo šli na kosilo in potem domov.

Ob štirih smo se hitro preoblekli in tiste, ki smo pri turistični vzgoji, smo hitro pohitele k vhodom v telovadnico, saj smo delile naprsne šopke. Bilo je zelo zabavno. Med predstavo sem zelo uživala. Po predstavi pa sem s svojo družino odšla na pico v Dolinci.

Julija Ferlež, 7. a

7. razred**IGRAJMO SE PRETEKLOST**

Na naši šoli si že nekaj let vzamemo po 3 dni časa, da se vrnemo nazaj v preteklost in spoznavamo življenje ljudi nekoč. Letos smo si vzeli čas, da spoznamo poroko nekoč.

1. dan – 29 . 9. 2015

Vsak si je lahko izbral, v kateri skupini bo. Vse skupine so bile zanimive, tako da si je večina učencev želela biti pri vseh. K sreči je bilo 3 dni časa, zato je lahko vsak učenec vsak dan zamenjal skupino. To so bile mešane skupine in sicer: vezenje prtičkov, izdelovanje skrinjic in poslikava skrinjic, izdelovanje rož, ki nikoli ne ovenijo, kulinarika in priprava scene. Nekatere so bile tudi stalne skupine v kateri si bil 3 dni. To so bile: folklor, kaligrafija in prireditve. Jaz sem si izbrala folklor. Prvi dan smo malo pogledali, kaj bomo plesali ter že začeli malo vaditi korake in koreografijo. Kmalu je odzvonilo in odšli smo na kosilo in domov.

2. dan - 30. 9. 2015

Zjutraj smo se dobili v telovadnici. Kot vedno, je učitelj malo zamujal, zato smo se odšli igrati lovljenje in ribiča. Ko je učitelj prišel, smo začeli vaditi. Prišel je tudi Blaž, fant ki nas bo spremljal med plesom s harmoniko. Najprej smo ponovili brez spremljave, nato pa z njo. Moram priznati, da nam je šlo kar dobro, ampak ni še bilo čisto v redu. Prišli so nas pogledat tudi člani skupine za pripravo predstave in potrdili, da nam gre zelo dobro. Vse je hitro minilo in spet smo odšli na kosilo in domov.

3. dan - 1. 9. 2015

Zjutraj, ko smo prišli v šolo, smo imeli še malo časa, da smo še malo ponovili plesne korake, nato pa so začeli pripravljati telovadnico oz. sceno in morali smo zapustiti telovadnico. Takrat smo odšli v naravoslovno učilnico, da si pomerimo obleke. Časa smo imele veliko, zato smo se dosti pogovarjale in se malo vrtele. Po kosilu smo odšli domov.

Nazaj v šolo smo morali priti že ob 16. uri saj smo ob 16.30 že morali začeti deliti naprsne šopke. To smo delale učenke turistične vzgoje. Razdelile smo se tako, da so 3 učenke bile na enem vhodu, druge 3 učenke pa na drugem vhodu v telovadnico. Uspešno smo opravile svoje delo, nato pa hitro odšle v zaodrje. Tam nam je učitelj Aleš razdelil čokolado. Kmalu je napočil čas nastopa. Odšle smo na oder in odplesale, da so se tresla tla. Bile smo zelo zadovoljne z svojim nastopom. Po predstavi smo se še malo posladkale, nato pa smo vsi odšli domov. Bilo je super!

Zara E. Galun, 7. a

7. razred**KAKO SO SE NEKOČ ŽENILI**

Letos so na naši šoli spet potekale tridnevne delavnice, saj smo se namreč znova priključili projektu Dnevi evropske kulturne dediščine. V teh treh dneh smo se učenci skupaj z učitelji zelo zabavali, saj so klasičen pouk zamenjale zanimive delavnice. Pekli, izdelovali, plesali in pripravljali smo šrango v naslednjih delavnicah: vezenje prtov, ki so bili del nevestine bale, izdelovali smo rože, ki nikoli ne ovenijo, kulinarika, izdelovali smo skrinjice, pripravljali smo šrango, poslikavali smo skrinjice in seveda pripravljali sceno. Imeli smo tudi tri stalne skupine: pripravljali smo prireditev, pisali s starinsko pisavo, ne smemo pa pozabiti na naše folkloriste, ki so izgledali tako imenitno pa še super so odplesali. Na prireditvi smo vam pokazali, da te tri dni nismo počivali, ampak smo bili vsi pridni. Mladinski in otroški pevski zbor smo na prireditvi zapeli z našim srcem. Vsak dan smo marljivo vadili svatovske pesmi, ki ste jih slišali na prireditvi. Pozneje je bila v avli razstava izdelkov, ki smo jih izdelali in zbrali, pogostili pa so nas tudi z dobrotami. Ogledali ste si tudi stare slike porok. Ob prireditvi ste se tudi nasmejali, kar nas je zelo razveselilo. Vsi smo bili veseli pohval, ki nam bodo spodbuda za naslednje projekte. Rada bi se zahvalila vsem učiteljem, gospem in gospodom, ki ste nam prišli pomagat pri tem. Posebna zahvala od vseh učiteljev in učencev pa gre učiteljici Milenki Kovačec, ki je že drugo leto vse skupaj organizirala in pri tem ohranila živce. Učenke turistične vzgoje smo vam ob začetku prireditve delile naprsne šopke, ki so jih izdelali naši najmlajši in jih je vredno ohraniti. Upam da bo še več takšnega veselja, kot ga je bilo te tri dni. Še enkrat HVALA vsem!

Neja Golob, 7. a

7. razred

IGRAJMO SE PRETEKLOST

Juhej! Blizali so se trije dnevi in to brez pouka. Na OŠ Majšperk, so se začele delavnice. Prvi dan smo imeli že ob pol osmih pevske vaje za koncert. Z učiteljico Stanko Erjavec smo vadili sto na uro. Za tem pa smo vsi odšli na delovno mesto. Nekateri so pletli, izdelovali rože, kulinariko, kjer so izdelovali svatovske štruce, nekateri pa so imeli stalno zaposlitev, to je bila folklorna skupina, kjer sta nas učila učitelj Aleš Belšak in učiteljica Sandra Pišek. Cela telovadnica se je tresla od plesa. Naslednja je bila skupina kaligrafija, ki se je ukvarjala s starinsko pisavo za naslov slik na razstavi, bila pa je tudi skupina za prireditev, kjer so postavili in okrasili oder za predstavo, hkrati pa so poskrbeli za govor. Vsak učenec je imel svojo zadolžitev. Med odmori pa smo zganjali norčije in vragolije, saj nas učitelji niso opazovali. Po šolskem kosilu pa smo vsi oddrveli na šolski avtobus. Naslednji dan je potekal zelo podobno prvemu, ampak smo zdaj delali s polno paro, saj se je bližal dan prireditev. Ob pol dvanajstih pa smo se vsi zbrali v telovadnici za generalko. Vse je potekalo gladko, ampak vseeno z manjšimi napakami. Ob pol enih pa smo spet vsi odšli domov in čakali na zadnji dan brez pouka. Bližal se je zadnji dan brez pouka. Vsi smo pridno ponavljali. Pri plesnih smo končno dobili obleke, ampak potrebno si jih je bilo razdeliti. Vsi smo bili krasni. Spet smo morali ob pol enih iz šole. Ampak smo že ob štirih prišli v šolo in se začeli zbirati. Z dekleti iz turistične pa smo odšle do vhodov in čakale na goste. Jaz sem svoje pričakovanja delila z Mašo in Zaro. In končno se je prireditev začela. Vsi smo bili prečudoviti. Jaz sem plesala z Julijo in Zaro. Na koncu pa so vsi veseli odšli domov.

Hanna Kolarič, 7. a

7. razred

PRIDI

Pridi, ti,
 ki s prvimi mehкими
 tokovi vetra
 prinašaš nemir
 in imaš smeh cvetov
 in oči
 pomladnega neba.
 Pridi
 na breg mojih želja,
 ki so nežno ujete
 v jez moje duše,
 in poglej,
 kako lep
 je v meni tvoj obraz.
 Ne čakaj,
 lahko se zgodi,
 da pride
 kdo drug
 in me zasnubi
 s poljubi vetra.
 Veš,
 kako mehka
 so usta spomladi
 in žejna dobrote.

Saša Vegri

TEKMOVANJE V KOŠARKI – mlajše učenke

Učenke 7., 6. in 5. razreda smo se letos spet udeležile tekmovanja iz košarke za mlajše učenke. Uvrstile smo se v tri kroge tekmovanja, ki so potekala na naši šoli. Na medobčinskem tekmovanju (1. krog) smo si priborile odlično drugo mesto. Učenke iz Markovcev. Na (2. krog) smo osvojile prvo mesto, s tem pa smo jim boljše. V četrtfinalu držav-premagala OŠ Slivnica, sto. S tem se je naša kočila, a smo vseeno vesele, mi ekipami v Sloveniji. šaku, ki nas je spodbujal Vam navijačem pa hvala napetih tekmah.

Od nas so bile boljše le področnem tekmovanju mesto in premagale Markovce, da smo me naj-nega tekmovanja nas je zato smo osvojile 2. mešarskarska sezona zaključda smo med 18 najboljših. Hvala učitelju Alešu Belin ni obupal nad nami. za podporo pri naših zelo

8. razred

LJUBEZEN

Ljubezen je skrivnostna sila.

Ljubezen ne izbira zaljubljenecv,

ampak se s pogledom med zaljubljeni rodi.

Ljubezen je več kot prijateljstvo.

Lahko se tudi počasi rodi iz prijateljstva.

S pomočjo ljubezni odkrivamo skrivnostni svet ljubljene osebe.

Ko ljubiš neko osebo,

ji ljubezen izpovej,

Ne skrivaj te lepote ljubezni,

naj tudi ljubljena oseba ve, da jo nekdo ljubi.

Anita Hronek, 8. b

Klemen Vtič, 8. b

HALOŠKA PLANINSKA POT

Bilo je prečudovito torkovo jutro, ko smo se učenci osmih razredov skupaj z učitelji odpravili po Haloški planinski poti.

Zbirali smo se v šolski avli in okoli pol osme ure smo bili že vsi zbrani. V šoli smo dobili malico za na pot, ki smo jo spravili v nahrbtnike in se odpravili na avtobus. Ta nas je odložil nekje v Stopercah, tako da smo se morali naprej odpraviti peš. Hodili smo čez gozdove in travnike ter po nekaj časa hoje že imeli prvo postojanko. Spili smo nekaj vode ali soka in se odpravili naprej. Hodili smo in hodili, da nam je postalo že pošteno vroče, saj smo na srečo imeli lepo vreme. Ne verjamem, da je bilo komu dolgčas, saj smo celotno pot klepetali. Ko smo prehodili še zadnjo pot skozi gozd, smo prispeli do Rudijevega doma pod Donačko goro. Tam smo malo prigriznili in se spočili. Po nekaj minutah premora smo se odpravili proti vrhu Donačke gore. Hodili smo po hribu navzgor po lepo urejeni gozdni poti; čeprav je bila lepo urejena, smo morali paziti, da se komu kaj ne zgodi. Bili smo že dokaj izčrpani, ko smo končno dosegli vrh Donačke gore. Nekateri smo že bili tukaj, za nekatere, ki so pa vrh Donačke dosegli prvič, je bila to neka nova izkušnja v življenju. Imeli smo čudovit razgled na vse okoliške kraje. Videli pa smo tudi nekatere druge gore, med njimi tudi Boč, na katerega, če bo vse po sreči, se odpravimo prihodnje leto. Posneli smo nekaj fotografij, ki nam bodo ostale v spomin na ta dan. Preden smo se odpravili nazaj navzdol, nam je učitelj Darko Kafel razložil, kje v bližini Donačke gore je kateri kraj, oziroma kje je kakšna gora, da smo se lažje orientirali. Odpravili smo se nazaj proti Rudijevemu domu, kjer smo si privoščili daljši počitek, ter se nato odpravili čez daljši travnik ter gozdno pot. Prispeli smo do ceste in ker še ni bilo avtobusa, smo se usedli v travo ter ga počakali. Prišel je in mi smo se izčrpani odpravili domov, novim dogodivščinam naproti.

Na pohodu smo se imeli zelo lepo in vem, da nam bo ostal v lepem spominu.

Lea Vidovič, 8. a

8. razred**ŽIVLJENJE**

Mladi ne znamo živeti.
 Nihče nas ni naučil živeti.
 Vsak dan se to učimo.
 Včasih smo jezni na ves svet.
 Nobeden nas ne razume.
 Nobeden nas ne želi dobro spoznati.
 Nobeden noče da bi bil to,
 kar sam hočeš biti.
 Včasih se ti zdi,
 da si ti edini na tem svetu.
 Pustite mlade pri miru.
 Pustite, da mladi uresničijo svoje sanje,
 svoje želje in svoje življenje.

Til Čančar, 8. b

Klemen Vtič, 8. b

ŽIVLJENJE (prepesnitev Grafenauerjeve pesmi)

Življenje tako hiti,
 da ga je zmerom manj.
 Kot čas med prsti polzi,
 vsak dan.

Življenje se ne more veseliti,
 tako, da pozabi na slabe stvari.
 Najmanj, kar mora storiti,
 je to, da se mu nikamor ne mudi.

Življenje se včasih prehitro izteče,
 a včasih te s sveta ne izpusti,
 da star si že, siv in nimaš moči.

Najlepše je, ko s svojim čarom zagori
 in z velikimi krili v nebo poleti.

Nuša Fakin, 8. b

8. razred

ŽIVLJENJE (prepesnitev Grafenauerjeve pesmi)

Življenje tako živi,
da ga je zmerom manj,
kot voda med prsti hiti,
noč in dan.

Življenje ne more umreti tako,
da ga ni.
Najmanj, kar mora narediti,
je, da spi.

Življenje se včasih dani,
dolgo kot za tri noči,
a včasih prehitro beži,
in se takoj prebudi.

Najlepše je,
ko za seboj ne pušča slabih sledi,
a srečen si, če samo je,
saj življenje samo prelepo je.

Lana Gajšt, 8. b

Iris Krivec, 9. a

Matrica za barvno kolografijo

ŽIVLJENJE

Vsak živi svoje življenje,
naj to ne bo trpljenje,
naj bo to življenje sad,
saj vem, da nekdo ima te rad.

Živi kot drevo na vrtu,
ne kot svetilnik na prepišnem rtu,
naj življenje bo sladko,
teče pa naj gladko.

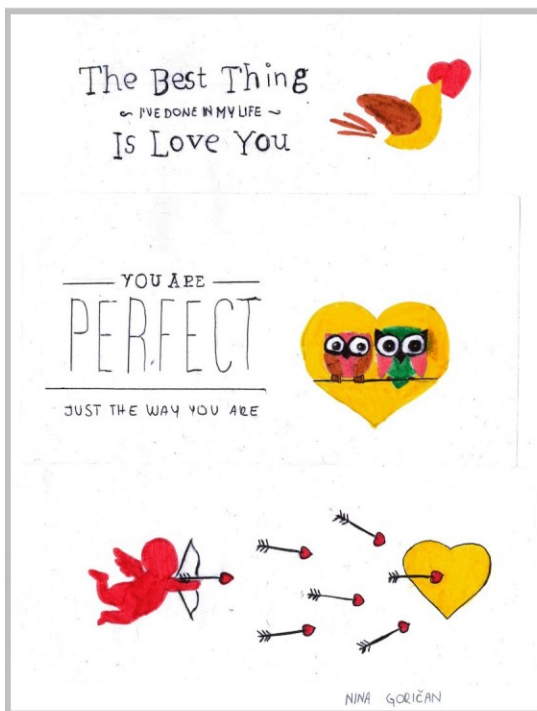
Nikoli ne izjavi,
naj življenje se ustavi,
ker življenje je prima,
v pesmi pa rima.

Ko življenje pride do konca
in ne najdeš več Sonca,
se zaveš, da prehodil si vse stopnice
in prebrskal knjig vse police.

Pogledaš v nebo
in si rečeš: »To je to!«
Življenje bo zaspalo
in le v spominu ostalo.

Lea Vidovič, 8. a

8. razred

Nina Goričan, 8. a

ŽIVLJENJE

Življenje je samo eno
in ne vrne se nobeno.
Zato ga ne zapravi,
če je kaj narobe,
raje hitro popravi.

Nekateri ga hočejo končati,
nekateri na nekaj počakati.
Le na kaj bi čakal, če živiš,
včasih pač lahko potрпиš.

Nekateri zelo trpijo,
srca jih bolijo.
Nekateri življenje uživajo
in bolečino skrivajo.

Zato bodi srečen in
ne bodi tečen.
Zgrabi priložnost,
ker imaš možnost.

Barbara Lešnik, 8. a

UPANJE

Upam, da bi znali ohraniti naravo tudi za naše vnuke.

Upam, da še bodo potočki veselo šumeli po gozdovih.

Upam, da bodo v gozdovih rasla raznovrstna drevesa.

Upam, da ohranimo vse živalske vrste, ki so še ostale.

Upam, da bodo zlatice cvetele tudi prihodnje leto.

Upam, da se bodo otroci več igrali v naravi in ne bodo toliko uporabljali novodobne tehnike.

Upam, da bodo ljudje srečno živeli v tej lepi slovenski deželi.

Natalija Bedenik, 8. a

8. razred

ŽIVLJENJE, KOT GA POZNAŠ

Življenje živi,
kot ga hočeš ti,
a včasih se obrne,
rečemo, da se na glavo zvrne.

Vsak kdaj ostane sam.
Morda nam to leži,
lahko pa nas popolnoma spremeni.
To sem že doživela,
nisem pa si tega želela,

Pa vendar v življenju še niso vsi spoznali,
kaj bi radi od sebe dali
in svetu pokazali,
da s tem bi zmagali.

Dolgost življenja je kratka,
kljub temu naj bo sladka,
zato naj ne gospodari denar,
vladar vseh prevar.

Lea Vidovič, 8. a

ŽIVLJENJE (prepesnitev Grafenauerjeve pesmi)

Življenje tako cveti,
da ga je zmerom manj, manj in manj.
Kot veter med prsti leti,
da v sanjah zaspi.

Življenje ne more uspeti
tako, da nima kaj početi.
Najmanj, kar mora do smrti sprejeti,
je to, da mora kdaj potrpeti.

Življenje se včasih razcveti
in po nebu z razprtimi krili leti,
a včasih sad žalosti obrodi
in le še v sanjah nasmeh obdrži.

Najlepše je, ko cveti
z iskricami v očeh,
ko življenje krila razprostre
in z odprtim srcem poleti.

Lea Vidovič, 8. a

ŽIVLJENJE

Življenje je kakor drevo,
odmrle veje padajo na tla,
nove privrejo na dan.

Življenje je kakor pesem,
sam jo pišeš in igraš,
ni treba, da se kdaj konča.

Življenje prehitro gre,
zato le stopi v korak,
da ponujena priložnost ne gre drugam.

Domen Travnikar, 8. b

9. razred

LJUBEZEN, SI TO TI?

Ljubezen je nekaj lepega. Dnevi, ko si zaljubljen, so kot zvezde na nebu poletne noči. V času zaljubljenosti se vse obarva v najlepše barve. Ljubezni se preprosto ne da opisati, tudi če se tako močno trudiš.

Bila je deklica po imenu Ela. Obiskovala je prvi razred osnovne šole. Osnovne šole se je zelo veselila, saj je hotela spoznati nove ljudi, ki jo bodo spremljali naslednjih devet let. V njenem razredu je bil prijazen fant, po imenu Luka. Njuni pogledi so se pogosto srečevali. Odmore sta preživljala skupaj in se pogovarjala. Vedno več časa ste preživljala skupaj in med njima se je začelo nekaj plesti. Nekega dne je Luka Eli prinesel lepo rožico in jo poljubil na lice. Ela je bila zaljubljena v Luka in on v njo. Nista se bala priznati, kaj čutita drug do drugega, in da sta zaljubljena, so vedeli vsi.

Leta so minevala in Ela je končala osnovno šolo. V srednji šoli je spoznala nove sošolce in mislila je, da bo tako kot v prvem razredu, da bo spoznala fanta, s katerim bo srečna. Želela si je iste ljubezni, kot v prvem razredu in tako je tudi bilo. Spoznala je fanta. A ta fant ni bil isti kot Luka. Bil je sramežljiv in neodkrit. Eli se je zdelo smešno, kako se lahko ljubezen spremeni. Fant ji je sicer prisegel, da je ona za njega edina, ampak ga je čez dva dni videla v objemu druge punce. Ela je bila razočarana. Zasovražila je ljubezen in vse kar je povezano z njo. Ela nikoli ni želela imeti fanta, ki bi bil popoln. Hotela je imeti nekoga, ob katerem bi bila srečna, bi se zabavala in se počutila tako, kot takrat v prvem razredu. Končala je četrti letnik in takšne ljubezni, kot si jo je želela, še ni našla. Bila je prepričana, da nikoli več ne bo mogla biti zaljubljena v nekoga. Vse do dne, ko je sedela v parku na klopi in opazovala deklico in dečka, kako se držita za roke in ližeta sladoled. Spomnila se je na nase in Luka. Spomnila se je njune ljubezni. Nenadoma je k njej prisedel fant. Ela ga je takoj prepoznala, ne da bi ga pogledala. Bil je Luka. »Veš, iskal sem te,« je dejal Luka z nežnim glasom. Ela je še vedno strmela v punco in fanta, nato pa dejala: »Zakaj pa?« Luka jo je prijel za roko in dejal: »Iskal sem te, ker do zdaj nisem našel prave ljubezni, ki bi me tako osrečila kot ti.« Eli so po licu spolzele solze. Pogledala je Luka in ga objela. Ni jima bilo treba reči niti besede. Uživala sta v stari ljubezni, ki je ponovno zacvetela.

Z ljubeznijo je torej tako. Ko jo najdemo, smo najsrečnejši, ampak najti moramo tako ljubezen, ki nikoli nebo umrla ne glede na situacijo.

Sara Plečko, 9. a

Tjaša Gajšek, 8. a

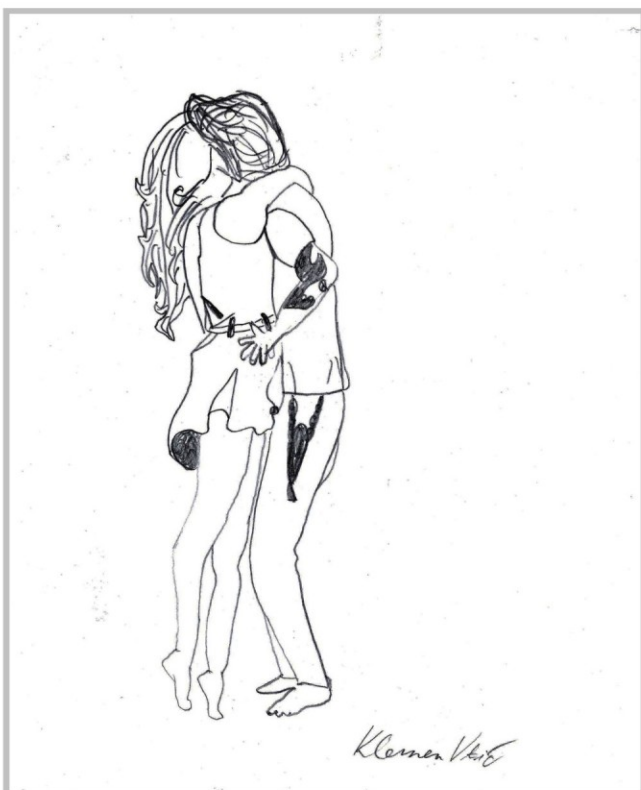
9. razred

PRIJATELJSTVO, LJUBEZEN, DRUŽINSKA LJUBEZEN

Prijatelji, prijatelji ..., kaj bi človek brez prijateljev? Ampak saj veste, prijatelj je več vrst. Eno je tisto, ko imaš prijateljico, ji poveš vse, pomaga ti v najtežjih trenutkih, se smeji s teboj, se joče s teboj, se veseli in žalosti s teboj, ti stoji ob strani ... Ampak to so prijateljstva ..., jaz pa bom z mojo roko prijateljstva, segla malo globlje ... Pišem lahko iz izkušenj. Stara sem le 14 let, ampak sem doživela zelo veliko v svojem življenju. Bile so solze žalosti in solze veselja. Zamenjala bi trenutke trpljenja za trenutke radosti in veselja. Nočem se nikomur zasmiliti ali kaj podobnega, ampak mi je pred okrog letom in pol umrl oče. To med nama je bila takšna močna vez. Jaz sem v 13 letih doživela toliko očetove ljubezni, ki je marsikateri otrok ne bo doživel celo življenje. Ta vez je bila mogočna, nihče je ni mogel pretrgati. Ampak jo je. Ta močna vez, ki sem mislila, da je neuničljiva, mogočna, vztrajna, se je pretrgala. Pretrgala jo je smrt. Ampak ni je pretrgala popolnoma. Predstavljajte si dve sklenjeni roki, ki se držita še čisto na rahlo. Ampak se še, čeprav le na rahlo, se še vedno, in ne bosta se spustili. Počasi bo minilo 2 leti od smrti očeta, ampak žalost in moja brezpogojna ljubezen do njega ne mine. Ne mine dan, ura ali minuta, da ne bi pomislila na njega, da se ne bi spomnila na najine tople objeme in besede ob učenju matematike. Ampak, da ne bom govorila skozi o tej žalosti, nepravilni smrti in družinski nepremagljivi ljubezni, vam povem še eno svetlejšo zgodbo. Veste, ko v vaše življenje vstopi ena oseba in ti spremeni življenje? Pride kar naenkrat, od nikoder in te zadene v srce. Pa ne kot puščica, ki je zadela Ahila v tetivo, ampak, saj veste, ki jo ustrelil Kupid. Ko tvoje življenje, ki je bilo prej črno, v žalovanju, je zdaj v najlepših odtenkih barv, ko si v glavi ponavljaš to ime, ki ga nosiš v srcu in vse ljubezenske misli. Ko naenkrat misliš le o ljubezni in če te vprašajo koliko je 2+2, rečeš njegovo ime. Ko se ne moreš učiti, ne spati, ne jesti. Ko življenje postane preprosto lepše.

Najlepši občutek na svetu je, ko veš, da te ima nekdo rad, da te ljubi, da lahko komu zaupaš, da je nekoga strah, da te izgubi in ko je svet najlepših barv, ko slišiš njegovo ime. In vse ljubezenske pesmi so naenkrat O NJEM.

Sanja Ekart, 9. b

Klemen Vtič, 8. b

Maja Novak, 6. a

9. razred

MOJA NAJLJUBŠA PRIJATELJICA

Pravi prijatelji so le tisti, katerim lahko zaupamo, te spoštujejo, ti dajejo dobre nasvete, ti pomagajo, ti stojijo ob strani in so s teboj za vedno. Jaz imam takšno prijateljico.

Hodi v Osnovno šolo Majšperk in obiskuje 9. razred. Živi v Majšperku v bloku, le nekaj minut od mojega doma. Visoka je nekje 155 cm. Ima rjave oči in podolgovat obraz. Lase ima temno rjave in ji segajo nekje do ramen. So popolnoma ravni in včasih ima spuščene.

Ima zelo lepo in športno postavo. Zelo rada se namreč ukvarja s športom. Včasih je trenirala atletiko, nadvse pa obožuje odbojko. V prostem času rada kolesari, se druži s prijatelji, se ukvarja s športom in posluša glasbo. Njena najljubša jed so lignji, pijača pa jagodni sok.

Ona je zelo veselo in nasmejana dekle, saj ima vedno nasmešek na obrazu in je vedno dobre volje. Je zelo pozitivna oseba in na vse stvari gleda z dobrimi očmi. Je tudi zelo šaljiva, velikokrat mi pove stvari v dobri luči. Velikokrat mi pove kakšno šalo in se tako skupaj smejiva vse do šole. Ko sva skupaj, nama ni nikoli dolgčas. Je zelo iskrena in že od samega začetka ji lahko zaupam. Kadar sem žalostna, me vedno potolaži in poskrbi, da se nasmejim. Vedno lahko računam nanjo. Ne glede na vse, mi vedno stoji ob strani in mi je pripravljena pomagati. Je pa tudi zelo pametna, sočutna in samostojna oseba. Ne predstavljam si življenja brez nje. Če je ne bi bilo, bi bilo vse drugače. Velikokrat si pomagava pri domačih nalogah in pri učenju. Ker pa živim čisto blizu, se velikokrat odpraviva na sprehod in tako klepetava ure in ure. Obstajajo namišljeni prijatelji, najdejo se pa tudi takšni, ki se samo pretvarjajo, da so prijatelji. Pravega prijatelja se stežka dobi, a jaz sem imela to srečo in sem jo dobila. Upam pa, da bova tudi pri 50-letih in dalje ostali v tako dobrih prijateljskih odnosih.

Tea Marčič, 9. b

Špela Gajšt, 6. a

Eva Jakopina, 6. a

ŠOLA IN UČENJE

Sovražimo ju, ampak globoko v sebi vemo, da ju moramo ceniti, saj nimajo vsi takšne možnosti, kot jo imamo mi. Na živce nam gre. Večkrat razmišljamo, zakaj moramo hoditi v šolo, zakaj se moramo učiti, zakaj moramo delati domačo nalogo? Ne maramo je, ampak vseeno jo cenimo.

Edino dobro stvar v tem vidimo v odmoru. Uživamo le v njih. Kljub vsem slabim stvarem, ki jih vidimo mi v šoli in učenju, se veliko naučimo. Spoznamo pa tudi prijatelje, ki jih nikoli ne bomo pozabili.

Mihaela Drofenik, 9. a

9. razred

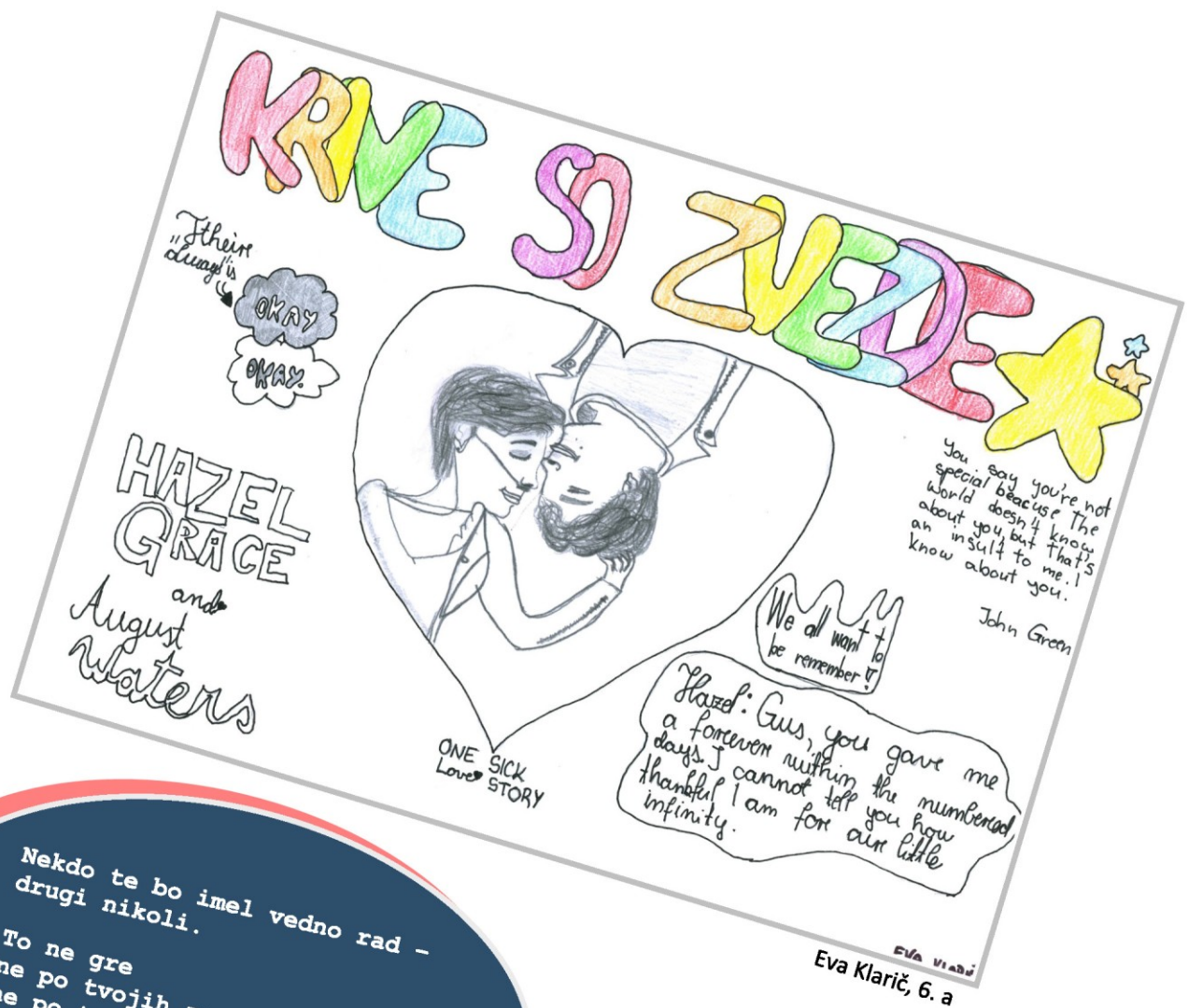
LJUBEZEN

Ljubezen ni oseba ali stvar,
 temveč pojem.
 Ljubezen ni preprosta,
 temveč polna ovir.
 Ljubezen ni samo pošiljanje lepih sporočil,
 ljubezen je nekaj več.
 Ljubezen ni vedno, kot napisana
 ljubezenska zgodba,
 lahko je kot oster nož, ki
 ti je prebodel srce.
 Ljubezni se ne da kupiti,
 ljubezen moraš občutiti.
 Ljubezen je lepa.
 In za njo je vredno živeti.

Sara Plečko, 9. a

Tia Taciga, 6. a

Eva Klarič, 6. a

Nekdo te bo imel vedno rad -
 drugi nikoli.
 To ne gre
 ne po tvojih zaslugah
 ne po tvojih željah ...

Neža Maurer

9. razred

PRIJATELJSTVO (Urška F.)

9. Prijateljstvo je dar-darilo,
 nosi v dar resnico,
 pomeni naj ti vse.
 6. Kjerkoli ti živiš,
 6. tvoj dom naj bo ti z njim,
 6. ki ščiti te vse bolečine.

Refren: 9. PRAVA PRIJATELJSTVA SO TRDNO POVEZANA,
 6. Z VEŽMI IZ LJUBEZNI IN TOGUHA.
 6. PRAVA PRIJATELJSTVA LE IŠČEJO MAVRICE
 6. V SVETU TEM SIVO-ČRNO-BELEM.

9. Prijatelj kot angel je, stoji tam ob strani ti
 in čura te le bolečine.
 9. Solte, ki toči jih pred tabo, iskrenost so resnice,
 deli jih on le s tabo.

Refren
 6. PRAVA prijateljstva, v srcih povezana, se skupaj odpravljajo na pot.
 9. Prijateljstva so takšna, v srcih so drugačna,
 6. del tistih, ki so le zaigrana.

Urška Ferlež, 9. a

Iris krivec, 9. a

9. razred**EVROPSKI UTRIP**

Lea Žunkovič in Anja Lorber, učenki 9. b razreda OŠ Majšperk, sta s svojim literarnim prispevkom sodelovali na natečaju Obraz Evrope, ki ga je ob dnevu Evrope razpisala Informacijska pisarna evropskega parlamenta v Sloveniji. Učenki sta s pesmijo Evropski utrip dokazali svojo kreativnost in Evropi nadeli zmagovalni obraz, saj sta bili za svoje delo nagrajeni. Priznanje jima je podelila evropska poslanka Tanja Fajon. Učenkama lahko ob tej priložnosti iz srca čestitamo. Pred vami je nagrajena pesem, ki na šegav način prikaže mnoge prednosti Evropske unije.

Mentorica: Janja Kitak

EVROPSKI UTRIP

Je Jakec šolo končal
in se odločil, da bo EU raziskal.
Se je od staršev poslovil,
od mame malico dobil,
z žalostjo globoko
je očetu stisnil roko.

Na avtobus se je usedel
in tam malico pojedel.

Čez čas je ugotovil, da je potni list pozabil,
nato pa se je spomnil, da ga v EU ne bo rabil.

V Avstriji je z avtobusa stopil
in si mobilne podatke hitro vklopil.
Na ulici ubogo starko zagleda,
ta se predstavi: »Hallo ich bin Breda.«
Jakec se spomni, da je to včasih bila njegova sosedka.
Žalostno ga pogleda,
potem pa ga prosi, naj ji pomaga,
preden sama omaga.
Starka ga v čokoladnico odpelje
tam ga prosi, naj ji kilo lešnikov zmelje.
Za opravljeno delo se mu zahvali
in ga obenem zelo pohvali.
Izroči mu čokoladic majhno vrečo,
saj dobro delati prinaša srečo.
Prišepnila mu je na uho:
»Bori se za svojo ljubezen, dobiti je ni lahko.«

Jakec se naprej po državah odpravi,
a že se v sosednji Italiji zaustavi.
Ve, da imajo vse države v EU skupno valuto,
zato si z evri kupi štrudelj s skuto.
Ogledal si je amfiteater in Benetke,
od majhne punčke dobil prave marjetke.

Z letalom se je odpravil iz Benetk v Pariz,
revnemu brezdomcu podaril svoj "termoflis".
V Franciji so se turisti po raznih poteh sprehajali,
starši so otroke kar na ulici grajali.

Potem pa se ona pojavi,
ki se nasmehne in ga pozdravi.
Pridružil se je skupini,
občudoval njeno lepoto, čudil se njeni milini.
Vodila je turiste čez mesto,
s svojo pripovedjo naredila senzacionalno gesto.
Povedala je: »Francija je največja evropskounijska
država, kjer prelepa je narava.

Ko pa smo že pri tem,
še naj povem, da 9. maja rojstni dan EU slavimo
in še več znanja o njej pridobimo.«

Jakec se je takoj zaljubil,
v mislih skoval načrt, kako jo bo zasnuvil.
Rahlo se je zbal, da se ne bi mogel poročiti,
da se niti ne bi mogel tukaj zaposliti ...
A Evropska unija je mislila na ta problem,
omogočila je tudi ta sistem,
da se Jakec lahko sem preseli
in službo tukaj dobi.
A pogrešal bi družino,
mamino toplino.

Med razmišljanjem se je usedel na stopnico,
iz torbe potegnil mamino potico.

9. razred

Ko turisti so se razšli, gospodična vodička pristopi
do njega,
oblje ga zadrega.
Ime ji je Marie,
tako piše ji na kartici.
Pomigne ji, naj se usede na tla,
preden bi neznano kam odšla.

Ponudi ji kos potice,
pri tem ne umakne pogleda s te lepote.
Čez čas se odločita,
da hitro na eno kavico skočita.
V kavarni sta se pogovarjala,
o EU kulturah razpravljala.
Prišla sta do spoznanja, da nas raznolikost združu-
je ter nas zelo povezuje.

Ko sta se poslovila,
sta se dogovorila,
da se bosta znova dobila.

Vkoraka v kavarno fant mlad,
govoril bi z Marie na samem rad.
Jakec jima skrivaj sledi,
pazi, da ju ne izgubi izpred oči.
Fant gleda Marie v oči,
udari jo, da se ji pred očmi zablešči.
Jakec se je brez premisleka vmešal
a takoj opešal,
fant ga je močno pretepel,
nato pa stran stekel.

Jakec ubog na tleh obleži,
Marie od žalosti zaihti.

Jakec se je mednarodnega zavarovanja spomnil,
Marie na to opomnil.
S tem zavarovanjem lahko katerokoli EU bolnišnico
obišče,
teden dni je zaradi poškodb obiskoval zdravilišče.
Jakec in Marie sta postala par,
med njima je ljubezni velik žar.

Jakec in Marie sta se dogovorila,
da se bosta v Slovenijo preselila.
Marie se na grobu od mame in očeta poslovi,
veliko objemov od prijateljev dobi.

Na poti domov veliko migrantov vidita,
o tej migrantski krizi veliko slišita.
Odločila sta se, da bosta ponudila prostovoljno po-
moč,
ker v slogi je moč.

Ko se Jakec z Marie vrne v rodno vas,
se odloči, da bo raziskovanju z njo namenil ves čas.
Objame očeta in mamo
in jima predstavi svojo damo.
Čeprav ima Marie francoski državljski list,
se lahko poroči
in na novo zaživi.

Čez deset let
imata že otrok pet.
Želita jih podučiti,
nekaj novega o EU naučiti,
zato reče Marie: »Nekoč bomo obiskali
čisto vse države EU in jih raziskali.«
Države EU so: Luksemburg in Združeno kraljestvo,
Nizozemska, Portugalska, ko pomisli na nogomet-
no prvenstvo.

Članice so tudi Danska
pa Madžarska,
Nemčija, Malta in pa Irska,
saj tale zgodba ni lirska.
Tu so še pa Litva, Latvija in Švedska,
Ciper spodaj, Finska zgoraj in na sredi je še Češka.
Romunija in Grčija in še Hrvaška,
zraven je še Španija ter Slovaška.
Ne, nismo še na koncu,
saj Avstrija in Francija sta tudi v tem loncu.
Ostale so nam še Estonija, Bolgarija
ter Belgija, Italija.
Naše geslo pravi: V raznolikosti smo združeni,
s srečo, z ljubeznijo okuženi.«

Tako se zgodba ta končuje,
Evropska unija nas še naprej povezuje.
Spoznali sva kulture mnoge,
misli, da bi EU še bolj morala misliti na uboge.
EU spoštuje človekove pravice, sodniki so pravični,
čeprav ne poznajo resnice.
Enakost v tej uniji vlada,
da nihče ne strada.
Človeško dostojanstvo, demokracija
pravita, da enotna smo unija.
Naša država je majhna, prav tako domovina,
a za naju vedno bo edina.

Lea Žunkovič in Anja Lorber, 9. b

9. razred

TEKMOVANJE V KOŠARKI – starejše učenke

V torek, 3.11.2015, smo se učenke 8. in 9. razreda udeležile medobčinskega tekmovanja v košarki, ki je potekalo v Markovcih. Poznale smo to rutino, da je prva tekma odločilna za napredovanje na področno tekmovanje. Tako smo se rahlo skeptične in nervozne z avtobusom odpeljale v Markovce. Naše prve nasprotnice so bile učenke iz OŠ podcenjevale, bile so težke zale smo borbenost in pokazalo pri končnem rešene ena tekma. Tekma prav so Markovčanke pose jim nismo pustile. Na eno zmago. Osvojile smo prvakinj hkrati pa se uvrstitev, ki je potekalo Markovcih. Na tekmovadobro mero optimizma in nost za zmago. A že pri

zala izkušnost učenk iz Poljčan. V prvi tretjini smo krepko zaostale. Pa čeprav se zaostanek ni toliko stopnjeval so zmago slavile nasprotnice. Bile smo rahlo razočarane in z nekoliko bolj negativnim pristopom smo začele naslednjo tekmo. Igrale smo proti nam že znanim tekmovalkam, proti Markovčankam. Tokrat so zmago slavile one, me smo se pa zadovoljile s končnim 4. mestom na področnem tekmovanju. Vesele smo, da smo se tekmovanja udeležile, ponosne na uvrstitev na področno tekmovanje in hvaležne za novo izkušnjo v življenju.

Lea Žunkovič, 9. b

TEKMOVANJE V ODBOJKI – starejše učenke

Sem učenka 9. razreda in skupaj z ostalimi učenkami 8. in 9. razreda smo se 17. 11. 2015 udeležile medobčinskega predtekmovanja v odbojki. Tekmovanje je potekalo na OŠ Juršinci. Najprej smo z dobro, dinamično igro premagale učenke OŠ Kidričevo ter za tem še OŠ Cirkulane-Zavrč. Smo pa izgubile proti OŠ Juršinci saj imajo detehniko, kar se je od kovalo glede na to, da se ukvarjajo in jo trenirajo rezultat je bil dovolj dopredovale v polfinale tekmovanja. Polfinale tekmovanja pa se je od kovce, 7. 12. 2015. Tekkami smo začele izvrstizgubile, nato smo se Videm – Leskovec in izgubile. Smo pa poskrpristale na zadnjem mekazale, da zmoremo in Breg. Tokrat naš končni dovolj dober za uvrstitev činskega tekmovanja. Vseeno pa čestitke mojim soigralkam za dobro igro!

kleta izjemno njih tudi pričaz o d b o j k o v klubu. Končni ber, da smo namedobčinskega medobčinskega vijalo na OŠ Cir-mo z domačinno, a na koncu pomerile z OŠ tekmo kar hitro bele, da nismo stu in tako popremagale OŠ rezultat ni bil v finale medob-

Sanja Ekart, 9. b

Bralna značka

BRANJE JE ČUDOVITO POTOVANJE

Branje za bralno značko sta si izmislila pisatelj Leopold Suhodolčan in profesor slovenščine Stanko Kotnik. Prve bralne značke je 22. maja 1961 prejelo deset učencev osnovne šole na Prevaljah. To so bile bralne značke Prežihovega Voranca.

Od takrat pa do danes se je zamisel o bralnem tekmovanju oz. branju za bralno značko razširila in utrdila med učitelji – prizadevnimi mentorji – in učenci slovenskih osnovnih šol. Razširila pa se je tudi v srednje šole in med zamejske Slovence v Italiji, Avstriji in na Madžarskem ter med slovenske izseljence po svetu. Že dvajset let pa poteka še posebna oblika bralnega druženja med otrokom in knjigo tudi v vrtcu in mali šoli – to je predšolska bralna značka, kjer starši ter stari starši pripovedujejo in berejo svojim otrokom in vnukom.

Danes poznamo kar 36 različnih bralnih značk, ki nosijo imena slovenskih književnikov.

V teh desetletjih je gibanje za Bralno značko doživljalo razne vzpone pa tudi padce, vendar pa nove statistične številke kažejo, da kljub televiziji, videu in računalniku pri BZ spet sodeluje letno več kot 120 tisoč slovenskih osnovnošolcev.

Tudi naša šola je nekaj prispevala k tej lepi številki. Ob zaključku lanskoletne bralne značke smo si zaželeli, da bi se to leto družina mladih bralcev še povečala. Z veseljem lahko ugotovim, da smo letos spet pridobili nekaj novih ljubiteljev knjig, ki jim čudežno potovanje po svetu črk, besed, zgodbic, pravljic in pesmic ni nadležna obveznost, temveč užitek.

Naj smo še tako bogati, lepi ali pametni nikoli ne moremo vsega, kar bi radi, doživeti sami.

Zato zagotovo drži lepa misel: „da so sanje in knjige svet zase. Ni res, da imamo eno samo življenje. Če znamo brati, lahko živimo toliko življenj in toliko različnih življenj, kolikor si želimo.“

ZAKAJ RADA BEREM?

Rada berem,
ker mi, pred očmi,
besede oživijo
in se zgodbe
kot film vrtijo;

ker je branje –
potovanje
v drugo resničnost
ali v sanje;

in ker so knjižni junaki
včasih taki kot jaz in ti,
z njimi delim veselje,
razmišljanja in skrbi.

Barbara Gregorič Gorenc

Bralna značka

Branje za Bralno značko se že od vsega začetka imenuje tekmovanje, čeprav ne gre za zadetke, metre ali sekunde. Na tem tekmovanju tudi ne ugotavljamo, kdo je prvi in kdo zadnji. Zmagovalci ste vsi, ki ste si z vztrajnim in pridnim prebiranjem knjig pridobili nova znanja, nova obzorja, nove izkušnje in vsi, ki ste se veselili in uživali in razmišljali ob dogodivščinah knjižnih junakov.

Bralno priznanje - Ingoličevo bralno značko – je leto skupaj s podružnicama osvojilo 243 učencev, kar je 76,42 % vseh učencev. V 1. triletju je bralno priznanje osvojilo 97,42 % vseh učencev, v 2. triletju 76,92 % in v 3. triletju 56,70 %.

Zaključna prireditev je bila 17. maja 2016, ko nas je obiskala pesnica, pisateljica, pravljíčarka in pripovedovalka **Anja Štefan**, ki je v dveh nastopih (posebej za oddelék vrtca in učence od 1. do 4. razreda ter posebej za učence od 5. do 9. razreda) s svojim pravljíčnim glasom navdušila občinstvo.

Nastop Anje Štefan je bil izveden v okviru programa Povabimo besedo 2016, ki poteka v sodelovanju z Društvom slovenskih pisateljev in Javno agencijo za knjigo Republike Slovenije. Naša šola je bila izbrana na natečaju za sofinanciranje nastopa.

Letos smo imeli 12 »zlatih bralcev« (učencev, ki so bralno priznanje osvojili vsa leta šolanja), ti so na valeti poleg spominskih priznanj prejeli tudi lepo knjižno nagrado (antologijo sodobne slovenske mladinske kratke proze s prispevki štirinajst pisateljic in pisateljev pod naslovom Album 14/15/16), ki jo je prispevalo Društvo Bralna značka Slovenije.

Iskreno čestitam vsem učenkam in učencem, ki so se poleg rednih šolskih obveznosti navdušili za to lepo in plemenito obliko bogatenja duha in gojenja lepe slovenske besede.

Želim si in upam, da boste še naprej ostali zvesti bralni znački, saj sem prepričan, da vam ni žal časa, ki ste ga namenili prebiranju knjig.

Zahvala pa gre seveda tudi prizadevnim mentoricam, ki so v veliki meri

zaslužne za vaš uspeh, saj so vas na tej poti spremljale, spodbujale in bodrile.

Milan Kumer,
koordinátor bralne značke

Pevski zbori

UŽIVAMO OB PETJU

Pevci zavodovih pevskih zborov vam iz vsebin svojih pesmih sporočajo:

»Življenje plete med ljudmi tkanino mesečine, a ne vidijo je vsi, oviti v prah sivine.

Pesem naj objame svet, vsakega otroka, ki je lačen in bolan in v srcu joka.

Glasba jezik je sveta, vsakdo jo razume, naj napolni srca vsa ljubezni lačne ume.

Pesem je kot sončni žar, ki srce napaja. Z radostjo in upanjem, s toplino, ki ostaja.

Zato prepevamo v skupini in smo srečni.«

Devetošolke pa: »V vseh teh letih smo skupaj preživele veliko lepih trenutkov na nastopih in vajah. Čeprav smo večkrat kake vaje "prešpricale", smo zmeraj uživale ob petju. Včasih je bilo naporno, a so lepi trenutki prevladali. Skupaj smo premagovale izzive. Letos smo vsi skupaj uživali tudi ob plesnih koreografijah, ki so bile nekaj posebnega. Vse to smo povezali v celoto na zaključnem koncertu«.

(Lea, Anja, Ana, Laura, Kaja, Zarja, Urška, Špela, Mihaela)

Ekskurzija za nadarjene**Z NADARJENIMI V AVSTRIJI**

V sredo, 22. 6. 2016, smo se z nadarjenimi učenci OŠ Majšperk odpravili na ekskurzijo proti Avstriji. Obiskali smo višjo dvojezično šolo za gospodarske poklice Št. Peter v Rožu, ogledali smo si zanimive makete svetovno znanih stavb in drugih objektov v Minimundusu ter obnovili zgodovino slovenskega naroda na Gosposvetskem polju in pred cerkvijo Gospe Svete.

Anja Pernek,
šolska svetovalna delavka

Obisk na Radiu Ptuj**O NAŠEM PROJEKTU TUDI NA RADIU PTUJ**

V petek, 16. 6. 2016, smo se tri učenke 7. razreda Julija Ferlež, Hanna Kolarič in Lucija Galun ter učenec 8. razreda Mihael Cep z učiteljico Mirjam Petrovič odpravili v studio Radia Ptuj, kjer smo sodelovali v šolski oddaji v živo. Rdeča nit našega pogovora v studiu je bilo poznavanje kulturne dediščine, naš odnos do nje, pa tudi ustvarjanje na temo dediščina v projektu Od snubitve do ženitve, ki smo ga imeli v tem šolskem letu. Pogovarjali smo se pa tudi na splošno o naši šoli, zgodovini in uspehih.

Ko smo vstopili v studio, so našo pozornost takoj pritegnili visoki stoli okrog studijske mize in seveda radijski mikrofoni pred njimi. Navdušeni smo se posedli v stole in že preizkusili slušalke. Po kratkem uvodnem pogovoru, smo začeli pogledovati na uro, ki je odštevala minute do začetka oddaje. 3, 2, 1 ... in začeli smo. Na začetku smo se vsi predstavili, govorili o naši šoli, krajih, projektu Od snubitve do ženitve in še marsičem. Sprva smo imeli še nekoliko treme, po prvih reklamah, ko je bil čas za kratek dogovor o tem, kdo bo kaj povedal pri določeni temi, pa smo se že čisto sprostili. Seveda pa smo se med reklamami pogovarjali še o drugih rečeh.

Po končani oddaji smo bili zelo veseli, da se je naša šola prijavila na oddajo. Bili je zelo zabavno, saj smo oddajo popestrili s kratkimi posnetki naših učencev o starih običajih, ki jih še ohranjajo doma in so morda nekoliko manj znani. Slišali smo tudi podoknico, ki so jo zapeli bratje Cep. Upam, da bomo obisk v oddaji še kdaj ponovili.

Lucija Galun, 7. a

Naši dosežki**POROČILO O ŠPORTNIH TEKMOVANJIH 2015/2016****STAREJŠI UČENCI (letnik 2001 in mlajši)****KOŠARKA (13 učencev)**

- predtekmovanje medobčinskega tekmovanja 1. mesto
- finalno medobčinsko tekmovanje 3. mesto

NOGOMET (11 učencev)

- predtekmovanje medobčinskega tekmovanja, 3. mesto

ROKOMET (14 učencev)

- predtekmovanje medobčinskega tekmovanja, 3. mesto

STAREJŠE UČENKE (letnik 2001 in mlajše)**KOŠARKA (13 učenek)**

- finalno medobčinsko tekmovanje, 1. mesto
- regijsko tekmovanje, 4. mesto

ODBOJKA (12 učenek)

- predtekmovanje medobčinskega tekmovanja 2. mesto
- polfinalno medobčinsko tekmovanje 3. mesto

Naši dosežki**MLAJŠI UČENCI (letnik 2003 in mlajši)****KOŠARKA (13 učencev)**

- predtekmovanje medobčinskega tekmovanja, 1. mesto
- finalno medobčinsko tekmovanje, 1. mesto
- regijsko tekmovanje, 2. mesto
- polfinalno državno tekmovanje 3. mesto

Tekmovanje zaključili z 18. mestom v državi.

NOGOMET (8 učencev)

- predtekmovanje medobčinskega tekmovanja, 1. mesto
- polfinale medobčinskega tekmovanja, 2. mesto
- finalno medobčinsko tekmovanje, 2. mesto
- regijsko tekmovanje, 3. mesto

ROKOMET (12 učencev)

- predtekmovanje medobčinskega tekmovanja, 3. mesto

MLAJŠE UČENKE (letnik 2003 in mlajše)**KOŠARKA (13 učenek)**

- finalno medobčinsko tekmovanje, 2. mesto
- regijsko tekmovanje, 1. mesto
- četrtfinalno državno tekmovanje, 2. mesto

Tekmovanje zaključili z 9. do 18. mestom v državi.

Naši dosežki**MLAJŠI UČENCI (letnik 2005 in mlajši)****MINI ROKOMET (24 učencev)**

- sodelovanje na mednarodnem tekmovanju v mini rokometu »PIKAPOKA«
- finalno medobčinsko tekmovanje, 1. mesto
- Festival mini rokometu za najboljše ekipe v državi, v Celju

INDIVIDUALNI ŠPORTI**ATLETIKA - medobčinsko tekmovanje (sodelovalo 24 učenek in učencev)**

- 2. mesto met žvižgača (ml. učenec)
- 18 od 24 se jih je uvrstilo na regijsko tekmovanje.

ATLETIKA – regijsko tekmovanje (sodelovalo 18 učenek in učencev)

- 1. mesto met žvižgača (ml. učenec)

Z osmim rezultatom v državi se je uvrstil v finale državnega prvenstva za posameznike.

- 3. mesto tek 60 m (ml. učenec)

Z devetnajstim časom v državi se je uvrstil v finale državnega prvenstva za posameznike.

ATLETIKA – državno tekmovanje (uvrstila sta se dva učenca)

- 20. mesto tek 60 m (ml. učenec)

- 14. mesto met žvižgača (ml. učenec)

Naši dosežki

PLAVANJE – medobčinsko tekmovanje (sodelovali dve učenki in učenec)

- 1. mesto 50 m prsno (učenec 6. razreda)
- 1. mesto 50 m prsno (učenka 5. razreda)
- 3. mesto 50 m prsno (učenka 5. razreda)
- 1. mesto 50 m prosto (učenec 6. razreda)
- 1. mesto 50 m prosto (učenka 5. razreda)
- 2. mesto 50 m prosto (učenka 5. razreda)

Darko Kafel, vodja aktiv ŠPO

NAJVIDNEJŠI USPEHI UČENK IN UČENCEV V ŠOLSKEM LETU 2015/2016

Jeseni posejemo jesensko žito, pozimi miruje v topli zemlji, na pomlad raste, se razvija in dozori. Vsak učenec je zrno, ki bo ob svojem času obrodilo sad.

Dosežki so lahko individualni, ki jih je dosegel vsak zase, lahko pa že presegajo nivo razreda in šole. Dosežki na državnih tekmovanjih so najbolj vidni. Na te učence smo zelo ponosni, saj so ponesli ime naše šole širom po Sloveniji.

Vsak učenec je lahko ustvarjalen, če v sebi prebudi ustvarjalne moči. Zahvala gre vsem mentorjem in učiteljem, ki so v tem učencu prepoznali talent.

Učitelji se veselimo novih ustvarjalnih generacij učencev.

MATEMČEK – DRŽAVNO TEKMOVANJE

Učenci so osvojili:

- 3 zlata priznanja
- 14 srebrnih priznanj in
- 2 priznanji

LOGIČNA POŠAST – DRŽAVNO TEKMOVANJE

Osvojili smo:

- 1 zlato priznanje
- 21 srebrnih priznanj

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ LOGIKE

AMBROŽ RODOŠEK iz 8. b je osvojil zlato priznanje.

Naši dosežki

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ MATEMATIKE

Našteti učenci so prejeli srebrno Vegovo priznanje.

5. razred: URBAN HAJŠEK in BARBARA KROPEC

6. razred: SVEN WOLF ZAJŠEK

7. razred: MAŠA MAJCEN

8. razred: MIHAEL CEP in AMBROŽ RODOŠEK

9. razred: URŠKA FERLEŽ in ALJAŽ POTOČNIK

Diamantno priznanje je prejela učenka 9. a URŠKA FERLEŽ za osvojeno bronasto Vegovo priznanje vsa leta šolanja (9-krat).

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZGODOVINE

URŠKA FERLEŽ iz 9. a je osvojila srebrno priznanje.

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ GEOGRAFIJE

MIHAEL KOREZ iz 9. b je osvojil zlato priznanje.

DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU IZ VESELE ŠOLE

Srebrno priznanje na državnem tekmovanju so osvojili učenci:

5. razred: URBAN HAJŠEK, MIHA VUK, BARBARA KROPEC, JERNEJA PŠENIČNIK, LUCIJA URLEP in LEON VOGLAR

Državni prvaki Vesele šole (osvojili so zlato priznanje) so postali:

9. razred: SARA PLEČKO in MIHAEL KOREZ,

7. razred: MAŠA MAJCEN in KLARA KROPEC,

6. razred: ŠPELA GAJŠT.

Dobitniki knjižnih nagrad za šolsko leto 2015/2016 (23. junija 2016 na zaključni prireditvi)

HITRO IN ZANESLJIVO RAČUNANJE - DRŽAVNO TEKMOVANJE

MARTIN KROPEC, 3. razred (podružnica Ptujška Gora) je dosegel deveto mesto in BARBARA KROPEC, 5. a razred je dosegla četrto mesto.

DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU BIOLOGIJE

LANA GAJŠT iz 8. b in URŠKA FERLEŽ iz 9. a sta osvojili srebrno Proteusovo priznanje.

Naši dosežki

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ RAZVEDRILNE MATEMATIKE

Srebrno priznanje so dosegli:

7. razred: KLARA KROPEC

9. razred: URŠKA FERLEŽ

DRŽAVNO TEKMOVANJE osnovnošolskih ekip prve pomoči

V ekipi so sodelovali GAŠPER PLANINC in MIHAELA DROFENIK iz 9. a, KAJA GAJŠT, NINA GAJSER in LEA ŽUNKOVIČ iz 9. b ter MAŠA POTOČNIK iz 7. a.

Ekipa je osvojila 4. mesto.

DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU IZ SLADKORNE BOLEZNI

ANA SAJKO iz 9. b razreda je osvojila srebrno priznanje.

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ FIZIKE

AMBROŽ RODOŠEK iz 8. b je osvojil srebrno Stefanovo priznanje.

Uspešni tekmovalci z mentoricama Milenko Kovačec in Tatjana Peršuh

ČETRTRFINALE DRŽAVNEGA TEKMOVANJA V KOŠARKI ZA MLAJŠE UČENKE

Tekmovalke (Klara Kropec, Anemari Cep, Julija Ferlež, Hanna Kolarič, Zara E. Galun, Maša Potočnik, Neja Golob, Alja Petrovič, Karmen Kodrič, Larisa Bezjak, Maja Novak, Barbara Kropec, Ana Frangež).

Ekipa je na tekmovanju dosegla 2. mesto.

DRŽAVNO TEKMOVANJE ZA POSAMEZNIKE V ATLETIKI

Udeležila sta se ga učenca 7. razreda GAŠPER KRIŽANEC, met vortexa (14. mesto) ter ALEN AHEC, tek na 60 metrov (20. mesto).

POLFINALNO DRŽAVNO TEKMOVANJE V KOŠARKI ZA MLAJŠE UČENCE (letnik 2003 in mlajši):

Tekmovalci (Alen Ahec, Peter Cep, Žan Gajser, Aleksander Galun, Žan Gorjanc, Gašper Križanec, Jan Mislovič, Vid Mohorko, Andraž Trantura, Filip Verdenik, Marcel Majhenič, Žiga Planinc).

Ekipa je dosegla 3. mesto.

Jadranka Frlež,
mentorica Šolske skupnosti OŠ Majšperk

Zaključna prireditev**PRIREDITEV OB DNEVU DRŽAVNOSTI IN ZAKLJUČKU ŠOLSKEGA LETA V OŠ MAJŠPERK**

»Srce domovine smo ljudje. Naša kultura in različni običaji, povezanost in predanost skupnim ciljem, pogum in domoljubje – to so velike lastnosti malega naroda, ki so nas ohranile skozi zgodovino.«

S temi besedami smo v OŠ Majšperk začeli prireditev ob dnevu državnosti in zaključku šolskega leta, ki se je odvijala 23. junija 2016. Uvodoma sta otroški in mladinski pevski zbor OŠ Majšperk s himno prebudila naša domoljubna čustva. Nato smo skozi pesem in lepe misli proslavili 25. rojstni dan naše samostojne, suverene in demokratične države Slovenije. O pomenu prijateljstva se je s pesmijo devetošolke Urške Ferlež predstavil Mladinski pevski zbor župnije Stoperce, ki nas je v nadaljevanju začaral z ritmično točko z lončki. Tudi otroški in mladinski pevski zbor OŠ Majšperk sta nas popeljala v elegantne ritme trakov in obročev. Prireditev smo nadaljevali v športnem duhu, saj se učenci naše šole lahko pohvalijo s številnimi uspehi na športnem področju. Učenci petih razredov so se predstavili s točko mini rokometa ter prevalov in dokazali, da res zanjo z žogo. Naši sedmošolci so odlični nogometaši, ki z lahkoto vodijo žogo skozi vse zavoje. Prav tako pa so nas navdušili s prevali v dvojicah, pri čemer so dokazali prave akrobatske veščine. Met na koš pa je močna točka naših osmošolcev, kar lahko trdimo vsi obiskovalci prireditve. Navdušili pa so nas tudi s preskoki skrinje, ki so jih povezali s prevali. Vse športne točke je v živo spremljal naš komentator Filip. Dekleta so se predstavila s kavbojsko polko in nas očarala s poskočnimi ritmi.

Naši učenci niso le uspešni športniki ali dobri pevci. So tudi iznajdljivi igralci, ki so nam zaigrali krajšo igrico Zverjasec. V podobi gozdnih živali so se prav dobro znašli in nas nasmejali.

Zaključna prireditev

Ljudje smo vse prevečkrat črnogledi in slabe volje. V življenju pa je vendarle treba iskati pozitivne stvari. Na to nas je s svojim čudovitim glasom opozorila učenka Nika Aubel, ki je zapela pesem Življenje je lepo. V teh brezskrbnih počitniških dneh se naši učenci prav gotovo strinjajo z naslovom pesmi.

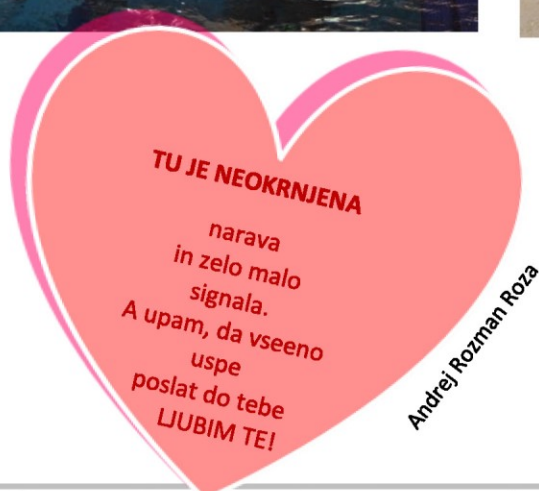
Našim najuspešnejšim učencem, ki so skozi šolsko leto dosegali izjemno visoke dosežke, je ravnateljica, ga. Danica Lorber, podelila priznanja in knjižne nagrade. Letošnji nagrajenci matične šole so Julija Potočnik, Blaž Potočnik, Anej Bezjak, Barbara Kropec, Urban Hajšek, Sven Wolf Zajšek, Špela Gajšt, Maša Majcen, Klara Kropec, Gašper Križanec, Žan Vrabič, Simon Kovačič, Mihael Cep, Ambrož Rodošek, Lana Gajšt, Mihael Korez, Sara Plečko, Lea Žunkovič, Urška Ferlež, Ana Sajko in Aljaž Potočnik. Nagrajeni učenci z obeh podružnic David Adam, Žana Polajžer in Martin Kropec so priznanja in knjižne nagrade prejeli na zaključnih prireditvah obeh podružničnih šol. Prejemnike knjižnih nagrad je dodatno nagradila še ga. županja, dr. Darinka Fakin. Ga. ravnateljica nas je ob koncu šolskega leta z lepimi mislimi in željami pospremila počitnicam naproti ter se hkrati za podporo in dobro sodelovanje zahvalila ge. županji.

Na koncu prireditve so nam učenci tretjega razreda zaželeli nepozabne počitnice. Upam, da so res nepozabne, da ste si vzeli čas za prijatelje, igro, sprostitev in tudi kakšno dobro knjigo. September je namreč že blizu in takrat se spočiti in polni energije spet vidimo!

Janja Kitak,
vodja prireditve

Prijetne in zanimive počitnice ...

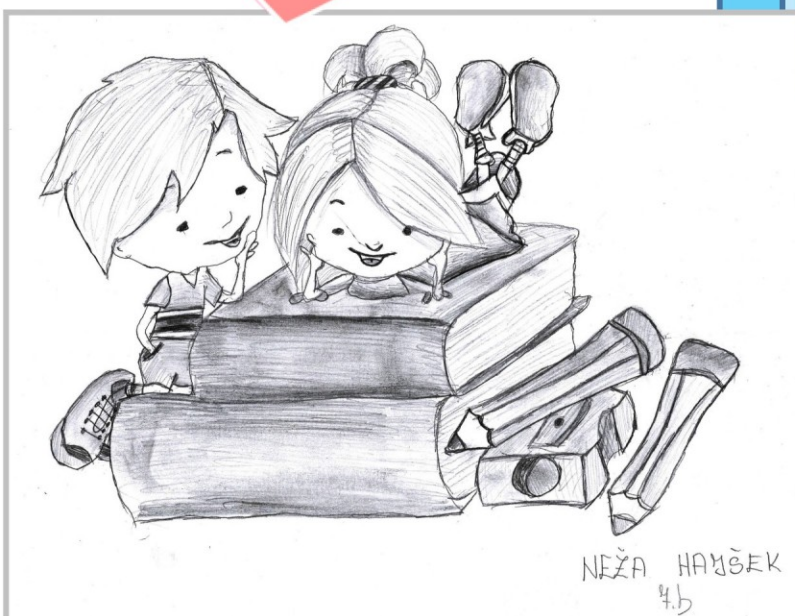

KAJ MORAŠ MED POČITNICAMI STORITI

Šolske skrbi in stvari
moraš v predal zakleniti,
da ti ne morejo počitnic greniti,
a tudi ne pobegniti.

Nato moraš počitnicam
natančno dneve prešteti
in vsak dan moraš nekaj
hoteti, želeti, početi.

Feri Lainšček

Zdaj pa je zares dovolj besedi.

Oglejte si še naš
[video počitniški pozdrav ...](#)

In imejte se lepo!

MLADA RAST,
glasilo učenk in učencev OŠ Majšperk

Zbral in uredil: Milan Kumer

Lektoriral: Milan Kumer

Računalniško oblikovanje: Milan Kumer

Fotografije: iz arhiva OŠ Majšperk

Sodelovali so: Marjeta Kotnik, učenke in učenci, razredniki ter mentorji dejavnosti

Založila in izdala: Osnovna šola Majšperk, junij 2016

© Vse pravice pridržane

Orion

Čez tisoč let, ko naju več ne bo,
bo spet tak večer, kot je nocoj.
Na modrem nebu daljen in svetel,
spet kot nocoj bo Orion sijal.

Zeleni hrast, ki pošumeva v noč,
takrat prastaro, temno bo drevo.
Šumel bo v vetru kot teman spomin
na ta večer, ko stala sva pod njim.

Skoz mrak bo trepetala istih zvezd srebrna luč,
le mladi par, ki se bo tu takrat objel, bo drug.

Prav kot nocoj v pomladni mrak
z neba bo Orion sijal
in prav tako kot jaz morda
bo rekla druga deklica:

Kako je daleč, kako je lep,
kako blešči se njegovih sedem zvezd!

Čez tisoč let, ko naju ne bo več,
na nebu Orion sijal bo še.
Poljubi me za tisoč dolgih let,
ko tu mlad par se bo poljubil spet.

In Orion bo še sijal,
ko se bo zrušil stari hrast.
Ko tu nikogar več ne bo,
še kot nocoj bo sijal v noč.

Kako je daleč, kako je lep,
kako blešči se njegovih sedem zvezd!

Gregor Strniša

Da bi bilo vedno tako prijetno in veselo!

